

Ige   elfogadás   szeretet   csaláid   MEGVÁLTÁS   közösség
 házasság   megértés   vigasz   hit   összetartozás
 bizalom   barátság   örök élet   FELTÁMADÁS   világosság
 kegyelem   remény   Békesség   ÉLET
 hagyomány   találkozás   ÖRÖMHÍR   szeretetszolgálat   igazság
 megbocsátás   Igazság   misszió   üdvösség   jókedv

„Mert született nektek... a Megtartó, Aki az Úr Krisztus, a Dávid városában.” Lk.2,11.

„Az által lett nyilvánvalóvá Isten szeretete bennünk, hogy az Ő egyszülött Fiát elküldte az Isten e világra, hogy éljünk általa. 1.Jn.4,9.

Előszó

Közös meglátással arra gondoltunk, hogy a gyülekezeti újság megérett az újlás, változtatás, idejéhez. Ezekkel a gondolatokkal kezdődött el a Hírmondó megújulása. Törekedtünk a minél jobb kifejezések használatára, és fontos szempont volt a fiatalos és kortárs (modern) megjelenés. Az üzenetet megjelenítő név, újszerű külső és belső. Így „született” meg a Hírmondó cím utódja apró kiegészítéssel, a Jóhírmondó. Miért ez a név? Mert az újság az Ige, az evangélium fontosságát tartja szem előtt. Ekképpen a névválasztásban is jelen van a megújulás gondolata. Az evangélium görög szó, amely örömhírt, jó hírt jelent. A Jóhírmondó ezt az örömhírt szeretné kifejezni az újság minden oldalán, mint üzenet közvetítő. Az Ige iránti tisztelet és ragaszkodás, a mindennapjainkban megélt élethelyzetek, gyülekezeti-, és intézményi események töltik meg tartalommal minden oldalát továbbra is, mint ahogyan az elmúlt egy esztendőben olvashatták. A fejlécben olvasható szavak örülnénk, szeretnénk, ha jellemzőek lennének az életünkre nézve is, mint egyszerű gyülekezeti tagokra, egyszerű emberekre. Mert a szívbéli megújulás az előttünk lévő időre ad jó reménységet. Szeretnénk, és egyben törekszünk arra, hogy meg is éljük...

Karácsony van, a Szeretet ünnepe, és a hír közvetítése kapcsán eszembe jutottak az angyalok is, mint hír közvetítők. A Szentírásban olvashatunk sok angyal megnyilvánulásáról, akik Istent imádván az Ő szolgálatában állva továbbították mindenkor üzenetét az emberek felé. Reménységünk, hogy a Jóhírmondó is sokak öröme és épülésére viszi el továbbra is minden korosztály számára az örömhíreket.

Istentől áldott és örömteli karácsony ünnepet, valamint áldott új esztendőt kívánok kedves Mindannyiuknak a lelkipásztor és a szerkesztői csoport nevében:

szerk.

Tartalom

- 3-11 Aktualitások
- 12-15 Tanítás és bizonyoságtétel
- 16-37 Közelmúltunk örömei
- 38-41 Egyháztörténet
- 42 Művészetről keresztyén szemmel
- 43 Alkalmaink

Felelős kiadó:

A Hajdúböszörmény Kálvin téri
Református Egyházközség
2018. Karácsony
www.hbrefkalvinter.hu

Felelős szerkesztő: Somogyi László **Szerkesztette:** Somogyiné Gyüre Mária
A szerkesztő munkatársai: Dobó Tímea, Karácsonyi-Kis Lászlóné, Mezőné Szabad Erzsébet, Nemes Vitold József, Osváth Tamás, Osváthné Katona Zita, Szabó Anita, Tóth-Serbán Orsolya, Rácz Gábor
Fotó: Juhász Csaba Gábor, Molnár Katalin, Monoriné Venczel Katalin, Somogyiné Gyüre Mária
Tördelés és nyomdai szerkesztés: Litográfia Nyomda, Debrecen
Postacímünk: 4220 Hajdúböszörmény, Kálvin tér 19.
Telefon/fax: 52/561 325 * **E-mail:** hbrefkalvinter@hbrefkalvinter.hu * **Web:** www.hbrefkalvinter.hu
Bankszámlaszám: 10400346-00026767-00000000

Szeretettel várjuk észrevételeit, ötleteit, írásait!

A „KIS” JÉZUS

„Nincs hozzád hasonló, Uram! Nagy vagy Te, és hatalmad által nagy a Te neved.”
(Jer 10,6)

A Gergely-naptár szerint, amit világszerte használunk, épp 2000 éve lett nagykorú a názáreti Jézus. Ebből viszont logikusan következik, hogy két évezrede „kis” Jézus nem létezik!

Már 12 éves korában megdöbbenetett a fővárosi értelmiséget, mert olyan mélységében és összefüggéseiben ismerte az akkori Szentírást (az Ószövetséget), hogy a korabeli írástudók igen-igen elcsodálkoztak rajta. (Luk 2,46-49)

A „kis” Jézus 2000 év óta nem létezik. Sőt, ha jobban utána járunk, kiderül, hogy a keresztyénség a történetének első négy évszázadában nem is törődött Jézus születésével. Egyszerűen nem volt Karácsony. A Nagypénteket, a Húsvétot és a Pünkösdöt ünnepelték, de a gyermek Jézus nem volt a középpontban. Vajon miért?

Mert tudták, hogy a kiskorú Jézus többé nem létezik, azaz földi életének első 18 éve végérvényesen elmúlt. S ami még döntőbb: világosan látták, hogy kis Megváltó, kis Szabadító, kis Király nem létezik. Kis Jézus nem tud segíteni rajtuk, s nem tudja üdvözíteni őket, csak az uraknak Ura, és a királyoknak Királya! (Jel 19,14-16)

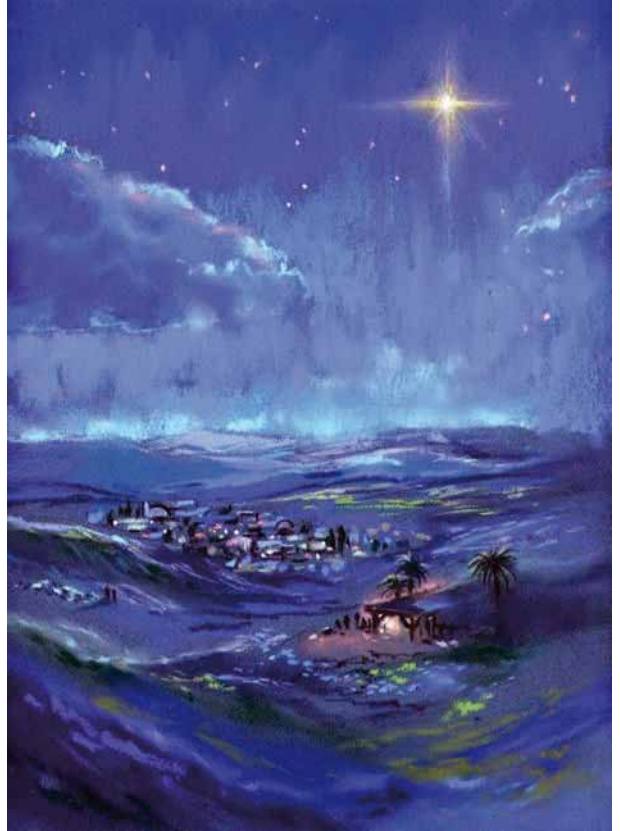
A 21. század lelki nyomorúságának, illetve sivárságának egyik legdöntőbb oka, hogy a legtöbb ember számára csak a kis Jézus létezik. Ő is leginkább csak Karácsonykor kerül szóba, de fel se merül, se a gyerekek, se a felnőttek gondolataiban, hogy ő hatalmas Uralkodó, Aki bármilyen helyzetben segíteni tudna. Sőt, még hívó emberek szemében sem tűnik nagynak korunk erőszakos és kegyetlen kihívásai között. Egy közel 40 éves keresztyén barátom mesélte, hogy pszichiátriai kezelésre küldték, mert rendszeresen azt érzi, hogy emberek vagy helyzetek le akarják uralni őt, nem tud úrrá lenni fölöttük, ezért időnként dührohamban tör ki. - Mi lehet a gyógyulás útja? Nagynak látni és imádni azt, Aki valóban a Legnagyobb! (Mt 2,11)

Ezért nem csupán hiba egy „kis Jézust” állítani a középpontba, hanem tkp. blaszfémia is (istenkároklás), és súlyos vétkek a gyerekeinkkel, illetve a körülöttünk élőkkel szemben!

Ember-voltában a „kis” Jézus 2000 év óta nem létezik, sőt, az Ő hatalmas és dicsőséges léte sokkal messzebbre nyúlik vissza, mint két évezred. Már a teremtésnél ott volt, mint kivitelező: „Minden Általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött.” (Ján 1,3) Az Atya hozzá igazította a világot: „Minden Általa és Reá nézve teremtett. Ő előbb volt mindennél, és minden Őbenne áll fenn.” (Kol 1,16-17)

Hatalmat kapott az elhunytak fölött: „A halottak hallják az Isten Fiának a hangját, és akik meghallották, élni fognak.” (Ján 5,25) Ő lesz az az igaz Bíró, Aki elé egy napon odaáll az egész emberiség: „Arra is adott neki hatalmat, hogy ítéletet tartson, mert Ő az Emberfia. Ne csodálkozzatok ezen, mert eljön az óra, amelyben mindazok, akik a sírban vannak, meghallják az Ő hangját, és kijönnek.” (Ján 5,27-29)

S tegyük hozzá mindazt, amit a Krisztus-himnuszról (Fil 2,5-11) tudunk: Az utolsó napon Ő elé térdel az amerikai, az orosz, a kínai elnök, ott kuporog majd a Microsoft, a Facebook és a Google vezetője, ott kucorog az a magyar származású amerikai milliárdos is, akivel szerintem túl sokat foglalkozik manapság a média, a „kis” Jézus előtt borul le minden pápa és püspök, „melegek” és hidegszívűek, magyarok és minden más, megbecsült vagy lenézett nemzet tagjai, ott térdel az EU teljes vezérkara, s mi is mindnyájan,

akik e sorokat írjuk vagy olvassuk. És boldog az, aki már most nagynak látja Őt, imádja és magasztalja megbocsátó kegyelmét (Ef 1,6-7), fennen hirdeti az Ő nagyságát mindenütt! Boldog, aki tudja, hogy egyedül az Isten-Jézusnak van hatalma bűnöket megbocsátani, Igéje és Szentlelke által embereket újjászülni! (1Pét 1,23)

Székesfehérváron a múlt század közepén Bory Jenő felépített egy gyönyörű várat. 36 évi munkájának gyümölcsét felajánlotta szeretett feleségének, ami igen tiszteletre méltó gesztus volt. De hogy minden a helyére kerüljön, a vár két tornya között ívelő híddal oldalára feliratot készített: „Nagy csak az Isten!” - Valamit tudott ez a hívó építész...

Somogyi László

KARÁCSONY A CSALÁDUNKBAN

Fngedje meg a kedves olvasó, hogy egy kicsit távolabbi múltba tekintsek vissza először. A gyerekkoromba. Gyerekként a karácsonyt mindig egy igen magasztos hangulat lengte be. Nem is olyan régen nosztalgizáltunk el kicsit anyukámmal ezen, és kiderültek olyan dolgok, melyek gyerekként nem tűntek fel. Akkor még karácsony napján délig, kettőig a szüleim dolgoztak. Rohantak haza, apu rakta rendbe az udvart, etette, etette az állatokat. Anyu sütött, főzött takarított. Mi, a nővéremmel igyekeztünk a korunknak megfelelően kivenni a részünket a készülődésből: porszívóztunk, sepergettünk, krémet kavartunk (és kóstoltunk). Én kötöttem a szaloncukrokat a cernára, hogy a fára tudjuk majd akasztani. Nem szerettem a fát díszíteni, nem igazán volt ehhez érzékem, meghagytam a testvéremnek ezt az örömet. Mire elkészült a fa, valahogy mindenki el is készült (zuhany, hajmosás, öltözködés). Azt tudjunk indulni a templomba a karácsonyi istentiszteletre. Az egésznek a logisztikáját anyukám intézte: a konyhából ki-ki nézett, szólt, hogy mikor ki mit csináljon, de hogy ő hogyan készült el, az mai napig talány a számomra. Az istentiszteletre sétálva mentünk, és mire a templomhoz értünk, egész szép csapatok alakultak ki. Az emberek bevárták egymást, beszélgettek, köszöntötték egymást. A kis temp-

lomunkban ilyenkor még a csilláron is lógtak az emberek, akár 400-500-an is voltunk. A gyerekek műsort adtak, mi is szerepeltünk. Sokszor 1-2 sornyi szöveg jutott, mert így is hosszú volt a műsor. Több részletben vonultunk ki az Úr asztala köré, mert nem fért egyszerre csak 20-30 gyerek. Hazafelé úton is hasonló volt a hangulat, autók nem, vagy alig jártak. Bementünk nagymamámékhöz egy kis időre, és mire hazaértünk, a fa alatt voltak az ajándékok. Újabb rejtély! Ahogy cseperedtünk, úgy változott a karácsony és a világ is körülöttünk. Elmaradtak a sétáló csoportok, egyre többen jöttek autóval és „siettek haza” az istentisztelet végén. Már a helyért sem kellett tolongani, ha látni akartunk valamit a kicsik műsorából... Felnőttként újabb változás következett. Ahogy összeházasodtunk Gabival, a karácsony leginkább az utazásról kezdett szólni. Egyik szülő, másik szülő, testvérek, sógorok. Itthon nem is voltunk az ünnepek alatt. A szent estét igyekeztünk igazságosan elosztani. Egyik évben egyikünk, másik évben a másikunk szüleinél voltunk eme jeles napon. Igyekeztünk úgy időzíteni, hogy egyúttal már a testvérekkel is tudjunk találkozni, mert mindenki rohant pont úgy, ahogyan mi. Nem is volt már meg az az emelkedett hangulat, mely olyan rég volt és mégis olyan elevenen él bennem a gyerekkoromból. A gyerekeink szü-

letése hozott egy kis változást. Azt szerettük volna elérni Gabival, hogy a fiúknak otthon is legyen karácsony. Mindig állítottunk karácsonyfát, de az utazás így is megmaradt, de már a szent este a miénk lett. A készülődésben is kezdtünk kicsit hasonlítani egy családhoz. Matyi még alig látszott ki a földből, már igyekezett segíteni a fa faragásában. Vilmosról pedig nagyon hamar kiderült, hogy nagyon jó érzékkel tud karácsonyfát díszíteni. A konyhai készülődés is közös családi program. Elkészül az ünnepi ebéd és vacsora, sül a mézeskalács. Ezek a műveletek mai napig összehozzák a családunkat. Az ajándékozást mindig megelőzi egy kis éneklés. Szeretném, ha a karácsony nem változna át „boxing day”-é (nyers fordításban: „dobozolás nap”), mint sok helyen. Már nem is írom, hogy nyugati országban, hiszen nálunk is begyűrűzött már ez a trend. Igyekszem én magamban is, s a családban is tudatosítani, hogy a karácsony nem az ajándékokról szól, nem is a szeretet ünnepe, hanem a megváltó ÚR Jézus Krisztus születésnapja! Ezt a csodát illik, illene ennek megfelelő komolysággal kezelni, és nem a „Jézuskát” várni. Az ajándékozásról hadd tegyek még említést. Nagyon sok örömet okoztak már nekünk a gyerekeink a saját maguk készítette ajándékokkal: egy szép rajz, vagy kézműves dolog, esetleg egy egyedi készítésű naptár – kiszínezett

rajzokkal, vagy egy kuponfüzet - melynek kuponjai különböző kedvességeket értek: ölelés, masszázs, (ezeket az ajándékozónál lehet beváltani) - formájában.

Mindannyiunknak hadd kívánjak ez úton is áldást az ÚRtól, elcsendesedést és békességet Jézussal és lelki feltöltődés, nyugalmat a Szent Lélek által.

Legyen Áldott Karácsonyunk!

Szücs Gábor

BÉKE, ELFOGADÁS, SZERETET

A karácsony, a család, a szeretet elválaszthatatlan egységet alkotnak. Ilyenkor lassul az idő, hangosabb lesz a csend, több a mosoly és az ölelés. Örülünk egymásnak, a fenyő illatának, a lány dallamoknak. Visszaemlékezünk gyermekéveinkre, s gondolunk már nem lévő szeretteinkre. Koláné Markó Judit jegyző asszony is családjá körében, meghitt hangulatban tölti az ünnepet.

Nemsokára megszólal a karácsonyi csengő, amelynek hangja a családot, az otthon melegét juttatja eszünkbe. Ismét gondolhatunk szeretteinkre, barátainkra, és figyelhetünk arra, hogy mit nyújthatunk azoknak, akik fontosak számunkra. Gyermekkorban és most is az otthon melegét jelentette, jelenti számomra a Szentesi, hiszen akkor is és most is együtt töltjük férjemmel és drága gyermekünkkel szüleimnél, korábban nagyszülőkkel, most már nagymamámmal együtt ezen meghitt ünnepet.

Gyermekként voltak-e álmai, vágyai a karácsony kapcsán?

Testvéremmel, húgommal együtt mindig nagy lelkesedéssel vártuk a karácsonyt, a fenyőfát együtt díszítettük és az ajándékok tekintetében mindig jó előre egyeztetünk édesanyánkkal mit is szeretnénk a Jézuskától. Külön nagy álmot nem tudok említeni, ami nagyon emlékezetes lenne, talán azért, mert édesanyám egész évben önzetlen szeretetével vett és a mai napig vesz körül minket.

Felnőttként hogyan éli meg az ünnepet?

Elmondhatom, ahogy telik az idő, számomra egyre fontosabb azon szavak jelentősége, mint béke, elfogadás és szeretet. Igyekszem így élni az életem, hiszen csak így lehet meghitt, bensőséges kapcsolatokra épülő családot, közösséget teremteni.

Milyen családi szokások maradtak meg a régműltből?

A szentesi gyermekkorban és most is együtt töltjük húgommal szüleimnél, korábban nagyszülőkkel, most már nagymamámmal és a kis családommal, férjemmel, gyermekünkkel együtt. Az idő mintha megállt volna, ugyanúgy együtt díszítjük a fenyőfát, bokrétát kötök a szaloncukorra, húgom akasztja viszont a fára. Édesanyám elkészíti az ünnepi étket, ami ugyanaz azóta, amilyen időre vissza tud egy ember emlékezni, én ezt öt éves korra datálom, halászlé, rántott hal és az elmaradhatatlan mákos guba. A vacsora után egybegyűlünk a szépen feldíszített karácsonyfa köré, csillagszórót gyűjtünk, és karácsonyi dalokat éneklünk közösen, melyet követően kerül sor az ajándékozásra. Gyermekkorban velem játszottak a nagyszüleim, most már szüleim játszanak a kisfiammal, a csodás gyer-

mekjátékokkal, ahol tudjuk nem is a játék, hanem az együttjátszás a legnagyobb élmény mindenki számára.

Ha egy mondatban kellene megfogalmazni, mit jelent az Ön számára a karácsony, mit mondana?

A szeretet ünnepe az otthon melegét, a boldogság, a meghittség napját jelenti számomra.

Ha bármit kérhetne az angyaloktól az idén karácsonykor, mit kérne?

A családom tekintetében azt kérném, hogy minél tovább ünnepelhessük jó egészségben ugyanígy együtt a karácsonyt, a közösség tekintetében jobban érvényesülhessen az emberek között az elfogadás és a szeretet.

Karácsony alkalmából mit üzenne a Kálvin Téri Jóhírmondó olvasóinak?

A Kálvin Téri Jóhírmondó olvasóinak és családtagjaiknak kívánok áldott karácsonyt, békés, boldog, eredményekben gazdag új évet!

Kívánom, hogy az elkövetkező 2019-es esztendőben is az összefogás, az együttgondolkodás jellemezze mindennapjainkat! Ehhez kívánok jó erőt, egészséget, kitartást!

Szerkesztette: Dobó Tímea

GYERMEKEK A KARÁCSONYRÓL

Latinul: Nativitatis Domini, Natalis Domini vagyis az Úr születése. Ez az egyik legnagyobb keresztyén ünnep. Jézus Krisztus születésére emlékezünk ezen az ünnepen. Minden évben december 25-én tartjuk, de 24-én Szenteste van. Nem 25-ét tartják számon Jézus születésének. Ez az ünnep Jézus születésének az emléknapja: az öröm, a békesség és a család, az otthon ünnepe. Karácsonyi népszokások: karácsonyfa állítás, ajándékozás.

/Orosz Anna 6. osztály/

Karácsonykor Jézus születését ünnepeljük. December végére esik, világszerte 25-én ünneplik. Nagyon szeretem a karácsonyt, ajándékot veszünk és készítünk.

/Pipó Alíz 6. osztály/

Karácsonykor azt ünnepeljük, hogy Jézus megszületett. Jézusnak azért kellett megszületnie, hogy megváltsa bűneinket a kereszten. Karácsonykor összegyűlik a család és együtt ünneplünk. Ilyenkor a család a legfontosabb. A szívünk ilyenkor nem gondol másra, csak a szeretetre. Az emberek énekelnek Istennek. A templomokban istentiszteleten ünnepeljük, hogy Jézus megszületett. A karácsonyfa tetejére azért teszünk csillagot, mert az vezette a bölcseket Jézushoz. A családoknak mindenféle hagyományaik vannak. Szinte az összes ember templomba vagy gyülekezetbe megy, hogy meghallgassa Jézus születésének történetét. Az advent azt jelenti, várakozás. Négy gyertyát rakunk a koszorúra és minden vasárnap meggyújtunk egyet. Amikor eljön a Karácsony, akkor adományozni is szoktunk.

/Tündik Márta 5. osztály/

A Karácsony a szeretet ünnepe. Jézus születése egy meghitt pillanat volt. Egy jászolban született, állatok között. Karácsonykor a család összegyűlik, a szeretet kerül a középpontba. Ez az ünnep nekem az adást és a kapást jelenti, és persze a szeretetet. A karácsonyfa egy fontos jelkép. A mi családuink mindig meghitten, csendesen ünnepli a karácsonyt. A házuakat is szépen feldíszítjük, anyával szoktunk mézeskalácsot sütni, főzünk töltött káposztát és húslevest. A téli szünetben sokat megyünk templomba. Az adventi gyertyagyújtás egy szép dolog, ebben az időszakban a karácsonyra készülünk. Jobban szeretek adni, mint kapni.

/Balogh Bernadett Nóra 5. osztály/

Karácsonykor összegyűlik a család és együtt ünnepelünk. Mindig csinálunk mézeskalácsot, muffint, linzert. Feldíszítjük a karácsonyfát, együtt énekelünk és imádkozunk. Másnap elmegyünk mamához, utána átmegyünk keresztszüleinkhez, később pedig ők is átjönnek, és együtt ünnepelünk.

/Zahorján Bence 5. osztály/

A karácsony számomra azt jelenti, hogy a család együtt van. Szeretek adni és kapni is, de a legjobb adni! Szenteste összegyűlünk és imádkozunk Istenhez.

/Fodor Viktória 6. osztály/

Számomra a karácsony a szeretetet és a boldogságot jelenti. Anyának szoktam segíteni a főzésben és vásárlásban.

/Csapó Dóra 6. osztály/

Számomra a karácsony a boldogság, szeretet és a család együttlétét jelenti. Ilyenkor reggel elmegyünk a templomba és ebéd után elmegyünk a rokonainkhoz. Jobban szeretek adni, mint kapni. Szeretek ajándékokat készíteni, a házat feldíszítjük kívül, belül. A karácsony a kedvenc ünnepem.

/Szolnoki Anikó Míra 6. osztály/

AZ ADVENTI IDŐSZAKHOZ KÖZELEDVE

Mindnem biztos vagyok benne, hogy Te is érezted már így kedves Olvasó: nem tudod, hogy mi, de valami hiányzik a napjaidból. Én is így érzem, érzek. Az adventi időszakhoz közeledve rengeteg gondolat kavarg a fejemben: hogyan fogok felkészülni az ünnepekre úgy, hogy az együtt töltött idő nyugodt, pihentető, ugyanakkor tartalmas és feltöltő legyen. Kit milyen apró ajándékkal lepjek meg, milyen ételeket készítek, kit mikor várhatok haza a távol élő gyermekeim közül... És mennyi-mennyi feladat vár még addig!

Bevallom, ezek a gondolatok jártak a fejemben december 2-án, advent első vasárnapján este, amikor megérkeztem a Kálvin téri gyülekezeti terembe a meghirdetett irodalmi estre.

Korán érkeztem és meglepett, hogy voltak, akik még nálam is korábban érkeztek: éppen folyt a műsor főpróbája, sok lelkes testvér dolgozott azon, hogy mi (köztük én is) jól érezzük magunkat. Nagyon jól esett ez az igyekezet. Jó volt érezni, hogy át akarnak adni valamit nekem, nekünk: élményt,

emléket, üzenetet, szeretetet ...

Mindig is tudtam, hogy Mezőné Szabad Erzsike testvérünk mindent a lehető legnagyobb gondossággal kezel, és addig nem nyugszik, míg feladatát a lehető legtökéletesebben véghez nem viszi. Most is ezt éreztem.

„... mert, vándor vagy.” Erre a gondolatra fűzte fel az irodalmi műveket és segítségükkel végig vezetett az életen: születésünktől a halálig. Csak vándorok vagyunk itt e földi létben, egy rövid ideig itt vagyunk, és aztán megyünk tovább. Itt vagyunk, mert feladatunk, feladataink vannak. Ne gondolj most kedves Olvasó valami világmegváltó, nagy dologra! Én ezt értettem meg aznap este: az a feladatom, hogy adjak, tovább adjak, közvetítek. Tovább adjam a szeretetet, figyelmet, gondoskodást, elfogadást, amit Istentől kaptam, kapok minden nap. És ehhez elegendő lehet, ha meghallgatom a panaszkodót, rámosolygok a hétköznapi gondjaiba beleszürkült embertársaimra, meleg teát főzök, süteményt sütök a fázónak, éhezőnek..., tehát a legnagyobb szeretettel teszem a mindennapi dol-

gom. Ezt a szeretetet azonban csak Istentől kaphatom meg és adhatom tovább. Hiszen én is így kaptam a szolgáló testvérektől aznap este a verseken, prózákon keresztül, Bertalan Jánosné Hajnika vezetésével az énekkar tolmácsolásában és hogy az élmény maradéktalan legyen Pálfi Gyula által válogatott, kifejező képek által közvetítve. Teljes és maradandó élmény volt.

Hálás vagyok Istennek a szolgáló testvérekért és azért, hogy ilyen közösség tagja lehetek. Köszönöm mindenkinek egyen-egyenként ezt az ajándékot, mert ez volt az idei első karácsonyi ajándékunk mindannyiunknak, akik ott voltunk.

Tehát kedves Olvasó, ha Te is vágsz egy ilyen „léleksimogatásra”, biztatlak, gyere el a következő ilyen alkalomra. Addig pedig bátran keressd elő a rég elfeledett verses köteteket és engedd át magad egy csöndes téli estén a varázslatnak.

„Éneklek az Úrnak, mert jót tett velem.” (Zsolt 13,6)

Kathi Éva

A CSENGETTYŰ CSOPORT ADVENTI KÉSZÜLŐDÉSE...

A legnagyobb együttműködésben készültünk az év végi forgatagban a föld legmeghittebb ünnepére, az adventre, a Csengettyű csoport apraja és családja az óvó nénikkel összhangban kézműves délután keretében oldottan, vidáman, jókedvűen dekorálta a csoportszobát. Felemelő érzés volt látni, ahogyan a kicsik is kivették részüket a „munkából”.

Elsőkörben a decoupage technikával üvegvázakra karácsonyi mintás szalvétákat ragasztottunk. Nagyon-nagyon ügyesek voltak. A kezük által készített „munkadarab” örömforrás volt a kicsik és a szülei számára is, mellyel a gyerekek motoros képességeik is fejlődtek. Bébiételes üvegekből gyönyörű méceseket készítettünk: az üvegre csillag és fenyőfa matricát ragasztottunk és

ezután a felületet átkentük tapéta-ragasztóval, majd beleforgattuk cukorba vagy sóba. Másnap leszedtük a matricákat és teaméces került az üvegekbe, egy mesebeli téli lámpásunk lett. Elkészítettük az adventi koszorút is, az idén a mokka és bézs árnyalatai domináltak. Mindenki nagy örömmel díszítette a termet és az előteret, fantasztikus volt látni, ahogyan az apukák is kivették részüket a készülődésből, hullahopp karikára tuja és borostyán ágakat csavartak és díszeket akasztottak rá, majd felrögzítették a mennyezetre. Többen asztali díszeket is készítettek. Így készültünk mi a szeretet ünnepére.

A Csengettyű csoport nevében kívánok Mindenkinek Istentől áldott, békés szeretetteljes ünnepeket és egészségesben gazdag boldog új évet!

Vargáné Pazicsák Erika

„ADVENTI HÍRNÖK, FRISS FENYŐÁG, LOBOG MÁR KÉT KIS GYERTYALÁNG...”

Smét a karácsonyi ünnepkörbe léptünk, így folytattuk azt a nagyon kedves hagyományt, hogy ünnepélyes keretek között meggyújtjuk az adventi koszorún a gyertyákat. Az első gyertyát a csoportszobában, egy karácsonyi kézműves délutánt követően, gyerekek és felnőttek együtt gyújtották meg. A második gyertya már a gyülekezeti teremben tartott alkalmon lobbant lángra, ahol közös éneklést követően, egy rövid igei

szolgálat után, a Szivárvány csoport gyermekei és nevelői hangolták szívünket a karácsony üzenetére, Jézus Krisztus megszületésére. A harmadik alkalmon a Halacska csoport szolgálatában gyönyörködhettünk, míg a negyedik gyertyagyújtáson a kis Csillagosok zengedeztek mosolygós szemekkel. Ezúton is megköszönjük az óvodapedagógusok felkészítő munkáját, életükre Isten áldását kívánjuk!

Tóthné Tóth Anikó szülő

AZ ÜGYES KEZEK EGYÜTT MÉG ÜGYESEBBEK

7dén december elsején tartottuk meg az adventi kézműves délutánt a Kálvin téri gyülekezeti teremben. A várakozással teli időszak elkezdődött s ez a pár óra együtt csak fokozta az örömet, melyet karácsony közeledtével érzünk. Az Úr kegyelmes szeretete megmutatkozott mindabban a sok áldásban, amiben részünk volt. Több mint 70-en érkeztek, hogy feltöltsenek az együttlétben és valamilyen különleges apróságot készíthessenek. Rövid áhítattal nyitotta meg Somogyiné Gyüre Mária az alkalmat, így kellőképpen elcsendesedhettünk, ráhangolódhattunk az Adventre. Az Ige középpontjában a szeretet állt, hisz ebben az időszakban fontos, hogy a mindennapi rohanásból kiszakadva tapasztaljuk meg Istennek azt

a végtelen szeretetét, mely nap, mint nap átél bennünket. Jézus Krisztus születését már az ószövetségi próféciákban is leírták, hisz annyira várták, hogy a Megváltó megérkezzen.

A betérők sok minden közül választhattak, adventi koszorúkészítés, karácsonyfadísz alkotása, mézeskalácssütés, gyöngyfűzés, notesz, hógömb stb. készítése. Természetesen arra is volt lehetőség, hogy mindenben kipróbálják magukat a gyerekek és a felnőttek egyaránt. A Jó Pásztor Református Óvodából is voltak érdeklődők, a hittanosok közül és gyülekezeti tagok közül is eljöttek, hogy együtt készüljünk az ünnepre. A lelki táplálék mellett, finom testi ételek is voltak, melyből mindenki lakmározhatott; különlegességként sült almát is lehetett kóstolni.

Számomra a délután az otthon idézte, hiszen a szeretetközösség, melyben lehettünk, valamint a karácsonyi dallamok, és még az illatok is emelték a délután fényét. Külön hálás a szívem a sok segítő kezért, akik egy-egy „állomáson” helytálltak, hogy segítsék a munkát. Az ifisek, a gyülekezeti tagok, óvodai szülők és óvónők is részt vettek az előkészületekben, melyet tiszteletes asszony, Mara szervezett. Istené a dicsőség a sok élményért, és azért, hogy igazán otthon érezhettük magunkat és valóban az ünnepre, a szeretet ünnepére közösen készülhettük.

Tóth-Serbán Orsolya

ADVENTI EVANGELIZÁCIÓ GYÜLEKEZETÜNKBEN

„Az odafennvalókkal törődjétek, ne a földiekkel.” (Kolossé 3, 1-17)

Álás szívvel köszönjük meg Istennek, hogy az idei évben második alkalommal is sor kerülhetett evangelizációs sorozatra gyülekezetünkben. December 02-06-ig szolgált közöttünk Hánka Levente, a Cegléd Nagytemplomi gyülekezet vezető lelkipásztora, aki elmondta magáról, hogy a kárpátaljai Viskről származik. Csengerben végezte a gimnáziumot egy református osztályban, majd Debrecenben szerezte meg a lelkészi diplomáját. Lelkészi szolgálatát Debrecenben kezdte, és tíz éve szolgál Cegléden, ahol feleségével és két gyermekével él.

Gyülekezetünk vezető lelkipásztorával, Somogyi László nagytiszteletű úrral egy Cseri Kálmán által szervezett lelkészi csendeshéten ismerkedtek meg, Tahiban. Ott fogalmazódott meg a kölcsönös meghívás gondolata egy evangelizációs szolgálatra.

Az első alkalommal a „Hol vagyunk?” kérdésre keresve a választ, beszélt az útról, amelyen az otthon megtalálása a végcélunk, amelyet mindannyiunknak végig kell járunk. A ma emberét (a bűneset óta) az jellemzi, hogy nem tud jelen lenni, a jelenben élni, hanem a múlt, vagy a jövő problémái foglalkoztatják. Ezek a gondolatok engem személyesen is nagyon megérintettek, mert mostanában bennem is felvetődött, hogy hová rohanok/rohanunk állandóan, miért nem tudok/tudunk a jelenben, a mában élni. (Nem a mának!) Legtöbbször az előttem levő, még megoldandó feladatokat foglalják le az én gondolataimat is.

A második alkalom címe: „Öldököljétek meg... vessétek le.” Ügyelnünk kell arra, hogy mi foglalja el a szívünket, életünk középpontját, szembe kell fordulni azokkal a dolgokkal, amelyek nem Isten szerintiek. Aminek túlzott fontosságot tulajdonítunk, azok átvehetik Isten helyét életünkben, így válhat pl. a teljesítmény bálványá, ami elfordít a lényegtől. Fel kell tennünk magunknak a kérdést, hogy mi az, amit ha elveszítenénk, értelmetlenné tenné az életünket. Ez a tesztkérdés segít nekünk megtalálni a legrejtettebb bálványainkat. Örülünk, amikor sikereink vannak életünk folyamán. Maga a siker azonban nem lehet az életem értelme, mert az életem Krisztus.

A harmadik nap központi gondolata „Öltsétek fel” volt. Az Úr Jézus követése több mint szabálykövetés. A felöltözésnek vannak szabályai. Kell egy újjászületett élet, amely testre felvehetjük az öltözetet. Az Isten adja ezeket a ruhákat, nem én hozom létre nem az én akarásomból vannak. Ebben az öltözetben egy vendégségbe hív minket Isten.

Ebbe a nagy vendégségbe akármi-lyen ruhában nem mehetünk, csak a megfelelőben, ami a kegyelem ruhája, amelyet Isten készített el Krisztusban. Ez az evangélium.

A negyedik napon a „Mindenek fölé a szeretetet” címmel hallhattuk a tanítást. A szeretet a tökéletesség kötele, ami összefog mindent. A szeretet összefogja az egész világmindenséget, benne minket, múltunkat, jelenünket és jövőnket. Mi általában

a boldogságot keressük életünkben, és automatikusan az örömmel azonosítjuk. Hajszoljuk az örömeket, de ez mégsem teszi boldoggá életünket, azonban a Biblia megmutatja nekünk, hogy ezt a szükségünket csak maga Isten töltheti be. Van egy Isten alakú úr a lelkünkben, amióta hátat fordított az ember Isten szeretetének. Isten szeretete életünk forrása. Tanítást kaphattunk az Isteni szeretet mélységeiről, és jobban megértettük a Szentháromság misztériumát. Megértettük, hogy a szeretet, nem az én igényeimnek a kielégítése, hanem az én cselekedetem mások felé. A szeretet úgy válik megtapasztalhatóvá kapcsolatainkban, hogy odafigyelek a másokra, figyelem, hogy mi történik velem, hogy mi történik benne, körülöttem. Benne vagyok az életében.

Az utolsó alkalom „...Tegyétek...” címmel közösségeink, gyülekeze- teink, családjaink működtetéséről tanított. Minden Krisztust hordozó közösség a gonosz támadásának van kitéve, ezért nagyon nehéz működtetni. Ha nem figyelünk oda Urunkra, aki a mindenséget alkotta és fenntartja, hogy mit, és mikor tegyünk, „törvényszerűen” hibázunk.

Az életünkben, gyülekezetünkben feladataink vannak, amelyek meghatározzák, hogy milyen szerepekben élünk. A feladatok célokat valósítanak meg, a célokat szükségleteink diktálják, szükségleteinket pedig értékeink szerint határozzuk meg. Az értékeink pedig lelkiségünk- ből fakadnak. A rendszer akkor fog egészségesen működni, ha a spiritu-

alításunk rendben van. Lelkiségünk-ből fakad minden, ami körülöttünk van. Ha tisztában vagyunk ezzel a folyamattal, jobban megérthetjük kapcsolataink működését. Hat kérdés, amelyek az emberségünket meghatározzák: Kik vagyunk mi? Mi az életünk célja? Mi az életünk értelme? Mit kezdünk a veszteségekkel? Mit kezdünk a halállal? Hogy találom meg a boldogságot? Hol találom meg azt a szeretetet, amit érezni és működtetni akarok magam körül? Amilyen válaszokat adok ezekre a kérdésekre, az határozza meg a lelkeségemet. Az Úr Jézusnak ezekre

mindre van válasza és ezek a válaszok szilárd alapot jelentenek életünknek.

Hánka Levente nagytiszteletű úr saját példáján keresztül mutatta be, hogy milyen veszélybe sodorhatja az ember magát és a rábízottakat, ha céljaiban olyan szükségletek lépnek fel, amelyek nem tiszta értékekre alapulnak.

Hálaadással kezdtem, és a záró sorok is hálaadásra készítetnek, mert Somogyi László nagytiszteletű úr záró gondolataival együtt vallom, mennyei Atyánk tudta, hogy gyülekezetünknek pont erre az evangelizációs sorozatra van szüksége.

Régen tapasztaltam már, de annál nagyobb öröm mikor azt érezhetem, hogy „Jézus kézen fog s vezet világos utakon”.

Osváth Tamás

ÓVODÁNK KONYHÁJÁNAK MINDENNAPJAI

2007 márciusában, abban az örömteli és kivételes helyzetben voltam, hogy, egy teljesen új konyhán kezdhettek el dolgozni a Jó Pásztor Református Óvodában. Az évek során munkatársaimmal sokféle feladatot láttunk már el. Napjainkban az óvoda gyermekeinek, dolgozóinak és a Baltazár Dezső Általános Iskola diákjainak, pedagógusainak készítjük az ételeket. Az étkeztetés folyamata az étlap összeállításával kezdődik. Ez az egyik legnehezebb feladat, hiszen tisztában vagyunk vele, hogy a gyerekek ízlése mennyire különböző. Figyelembe kell vennünk szakmai szempontokat, előírásokat, ünnepeket, illetve a munkafolyamatok menynységét, a dolgozói hiányzást, ezek mind-mind befolyásolják az étlap elkészítését. Velem együtt 10 fő dolgozik a konyhán, 7 fő az óvodában, 3 fő az iskola tálalókonyháján végzi feladatát. Ezek közé tartozik a tisztórai, uzsonna elkészítése, a szállítás, az ebéd alapanyagainak előkészítése

illette a főzés. Jól képzett, tapasztalt, szívből-szeretetből dolgozó emberek vannak ezen a konyhán. Minden egyes napnak felkészülve, átbeszélve, tudásuk legjavát adva kezdenek neki. A folyamatos megújulás, az új ízek, ételek kipróbálása, ezek nagyüzemi valóság elkészítése mindennapos kihívás számunkra. Repül az idő egy konyhán, hiszen 11 órára készen kell lennie mindennek. Pakolás az autóba, szállítás, az óvodában dolgozók közül, 2-3 ember, váltásban öltözik, megy, át az iskolába visszaöltöznek munkaruhába, és elkezdik kiosztani 380 gyerek, és az iskolában dolgozó felnőttek ebédjét. Pillanatok alatt itt a műszak vége, mosogatás, takarítás, készülődés a következő napra.

Hálásak vagyunk Istennek, hogy a ránk bízott feladatokat egy nagyon jókedvű, összetartó közösségben látjuk el, így a problémák, mindennapi nehézségek sem jelentenek olyan nagy terhet. Szívünkbe helyeződött az iskola étkezőjében olvasható igesza-

kasz: „Minden dolgokat szeretetben menjen végbe.” 1.Kor. 16:14 Isten kegyelméből, reméljük, még nagyon sokáig tudjuk ezt a szolgálatot végezni, hiszen meggyőződésem, hogy egy ilyen nagyüzemi konyhán, különösen egy egyházi intézményben, nem elég csak pénzért dolgozni, kell egy kis plusz, amit az ételfogyasztó, gyermek és felnőtt is megérez.

„Abban nyilvánult meg Isten irántunk való szeretete, hogy az ő egy-szülött Fiát, küldte el Isten e világra, hogy éljünk általa.

Nem abban van a szeretet, hogy mi szeretjük Istent, ha nem hogy ő szeretett minket, és elküldte az ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért.

Szeretteim, ha így szeretett minket Isten, nekünk is szeretnünk kell egymást.” 1.Jn . 4 : 9-11

Tóthné Kathi Éva Mónika
élelmészvezető

„VALÓBAN ÍGY VANNAK EZEK?...” (CSEL 17,11)

ÖT MEGRENDÍTŐ TÉTEL – EGY KÜLÖNLEGES „TULIPÁN”

„Mert az Emberfia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak,
hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.” (Mt 20,28)

Megrendülni pozitív értelemben is lehet. Ez történt velem, amikor fiatal lelkészként egy konferencián először szembesültem ezzel a tanítással. A teológián, ahol főként a liberális nézetekkel ismertettek meg bennünket, egyáltalán nem találkoztam vele. Megrendített a radikalizmusa, de a világosan feltárható bibliai megalapozottsága is. Napjainkban azért is aktuális ez a téma, mert épp 400 éve tusakodta meg és fogadta el egy hónapokon át tartó, több nemzet teológusát is megszólaltató református zsinat a hollandiai Dordrechtben. Érdekessége még a tételeknek, hogy angol kezdőbetűik a TULIP, vagyis a tulipán szót adják ki.

Előrebocsátom, hogy meggyőződésem: Az igaz megtéréshez szükség van a személyes bűnlátásra és bűnvallásra, illetve az Úr Jézus Krisztus tudatos befogadására az életünkbe. Ennek elkészített percei, órái vannak, pl. egy csendeshétnél, amikor az ember az élő Isten elé kerül és megérti: Itt és most döntenem kell, mert vagy elfogadom az Ő felkínált kegyelmét, vagy elutasítom azt. (Józs 24,15) Ott, abban a rendelt időben nekem kell válaszolnom az engem megkereső hatalmas Istennek, és ezt az elköteleződést senki sem teheti meg helyettem. (Ján 1,12) De azt is vallom, hogy az alábbi tételek, amit a kálvinizmus öt pontjának is szoktak nevezni, nem csak a jó ötven évvel korábban élt Kálvin tanításaival, hanem a bibliai kijelentéssel is komoly összhangot mutatnak. Erő van bennük, s csak azért megosztóak, mert sokan félreértik őket, s mert végzetes csapást mérnek az ember büszkeségére. Nem misszió-ellenesek, nem is tesznek passzívvá vagy felelőtlené, hanem a **Teremtőnk szuverenitására és a Hozzá képest porszemnyi létünkre mutatnak rá.** Aki viszont ahhoz ragaszkodik, hogy a bűneset óta is van az embernek szabad akarat a üdvösségére nézve, az valószínűleg nem fogja tudni elfogadni

ezeket a tételeket. De aki rádöbben arra az egyszerű alapigazságra, hogy „minden kegyelem”, az boldogan erősödik meg általuk az Úr Jézus Krisztusba vetett hitében. (1Pét 5,10-11) Ezt éltem át, s ezt kívánom én is minden kedves Olvasómnak!

1.) Teljes romlottság (Total Depravity)

Arról szól ez a tétel, amit a kálvinista evangélizációban hangsúlyozni is szoktunk, hogy az Isten Igéje szerint EGÉSZEN BIZTOSAN bűnös vagy, neked és nekem egészen bizonyosan vannak olyan gondolataink, cselekedeteink és mulasztásaink, amik miatt a szent és igazságos Isten el kell, hogy ítéljen minket. Azaz: Isten törvénye alapján egészen biztosan megérdemljük a kárhozatot! (Róm 3,20) - **De amikor végre őszintén szembesül ezzel az ember, akkor megmentő után kiált.** S ez a mélyből fakadó kiáltás a hitre jutás, illetve a megtérés első döntő lépése: „Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítalak, és te dicsőítesz engem.” – mondja az élő Isten. (Zsolt 50,15)

Nem mentegőzésre, hanem megmentőre van szükségünk, hiszen tökéletesen érvényes ránk: „Nincsen igaz ember egy sem.” (Róm 3,10) (vö.: 1Móz 8,21; Zsolt 14,1; 53,4; 143,2; Jób 14,4) A mennyről pedig ezt állítja az Ige: „Nem megy abba semmi tisztátalan.” (Jel 21,27)

2.) Feltétel nélküli elhívás (Unconditional Election)

Bármilyen szívszorító és büszkeségünket mélységesen megalázó, a Biblia arról beszél, hogy a kiválasztásunknak nincs semmilyen oka bennünk. Atyánk úgy „állít össze” magának egy kiválasztott sereget, hogy egyik tagja sem érdemli meg ezt az elhívást. Nincs bennünk valamilyen különlegesség, ami megmagyarázná, hogy miért éppen minket választ, sőt, az Ige a bűneset óta született embereket mind lelki halottaknak neve-

zi. (Kol 2,13) Halott és halott között pedig nincs különbség! „Hogyan van tehát? Különbek vagyunk? Egyáltalán nem! Hiszen előbb már bebizonyítottuk, hogy zsidók is, görögök is mind bűn alatt vannak, amint meg van írva: „Nincsen igaz ember egy sem, nincsen, aki értse, nincsen, aki keresse Istent. Mind elhajlottak, valamennyien megromlottak, és nincsen, aki jót tegyen, nincs egyetlen egy sem.” (Róma 3,9-12) (vö.: Ef 2,1-2; 1Móz 2,16-17) Ugyanakkor milyen nagyszerű azt hirdetni ezek alapján, hogy bárki jöhet, nincs kizáró ok a kiválasztással szemben! **Nincs esélyes és nincs esélytelen Isten kiválasztó szeretetével szemben!** Bátran biznyságot tehetünk minden ismerősünknek: Ha hallod az evangéliumot, azt, amit Jézus tett érted a kereszten, gyere és csatlakozz hozzá! Nincs az a bűn és nincs az a nyomorúság, amely megakadályozhatna abban, hogy hozzá térj! Neked is üzeni: „Aki énhozzám jön, azt én nem küldöm el.” (Ján 6,37) Lásd, még a köz-törvényes bűnöző is üdvözült Jézus mellett... (Luk 23,41-43) „És akik az örök életre választattak, mindnyájan hívőkké lettek.” (Csel 13,48)

3.) Korlátozott engesztelés (Limited Atonement)

Ez a tétel a legmegrendítőbb, ezért a leginkább magyarázatra szorul. Arról van szó, ahogy a címben idézett mondat is jelzi, hogy az Isten Fia nem úgy általában mindenkiért, hanem kimondottan és célzottan a kiválasztottakért halt meg. („sokakért”, azaz nem mindenkiért; vö.: Mt 26,28; Mk 10,45; 14,24) Óirántuk engesztelte ki a bűngyűlölő Isten jogos haragját, hogy a megváltottak Isten gyermekivé lehessenek.

A „megváltás” annak idején egy-egy rabszolga megvásárlását jelentette. Akiért fizettek, az szigorú törvények értelmében tulajdonost cserélt, s onnantól kizárólag az új tulajdonosé volt. Ezért ha Jézus minden egyes embert megváltott volna a

halálával, akkor minden egyes ember üdvözülne is. Csakhogy a Szentírás nem ezt tanítja! Pl. Péter apostol már az első levele első mondatában rögzíti: (azoknak írok) „akik ki vannak választva az Atya Isten eleve elrendelése szerint a Lélek megszentelő munkája által az engedelmségre és a Jézus Krisztus vérével való meghintésre.” (1Pét 1,1-2) Majd ugyancsak a kiválasztottnak írja: „Nem veszendő dolgokon, ezüstön vagy aranyon váltattatok meg atyáitoktól örökölt hiábavaló életetekből, hanem drága véren, a hibátlan és szeplőtelen Báránynak, Krisztusnak a vérén.” (1,18-19)

Meg kell látnunk, hogy a szerető és igazságos Isten hatalmas kockázatot vállalt, amikor az embert szabad akarattal ajándékozta meg. Azért tette, mert csak így létezhet önkéntes és valóságos szeretet-kapcsolat a Teremtő és a teremtménye között. Szabad akarat nélkül csak robotok lettünk volna.

Így viszont előre látható volt, hogy a szabadsággal vissza is lehet élni. Isten senkit nem teremtett a kárhozatra, de előre végiggondolta: Ha szeretett teremtménye szembefordul, és felrúgja Vele a kapcsolatot, akkor magányában tönkre fog menni, meg fog öregedni, meg fog halni és el fog kárhozni, azaz végleg Nélküle marad. (1Móz 3,22-24) Mind, kivétel nélkül, aki Ádámától és Évától származik! (vö.: Gal 3,22; Róm 11,32)

Lehet számon kérni, hogy Urunk miért vállalta be a szabadságunk kockázatát, de mint hozzá képest porszemek, nem vagyunk abban a helyzetben, hogy a vádlottak padjára ültessük Őt... (Róm 9,20)

És lehet teljes szívből örülni annak, hogy Urunk mégis feltölti a mennyet! Még annak árán is, hogy Fia halálával kellett megváltania a lelki halálban lévőket, az érdemteleneket, sőt alapvetően és születetten közönyösöket! (Róm 3,11) Szabad örvendezni annak, hogy Jézus valóban megváltotta mindazokat, akiket az Atya neki adott: „Akit nekem ad az Atya, az mind énhozzám jön, és aki énhozzám jön, azt én nem küldöm el.” (Ján 6,37) Szabad hirdetni mindenütt és mindenkinek, hogy Jézus, engesztelő áldozata érvényben van, s aki hittel magára vonatkoztatja, azt mindenképpen megmenti. A hívás szól és szólni fog az utolsó napig: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.” (Mt

11,28) – Urunk tehát nem az a gyenge megváltó („kis” Jézus), aki egy se-reg emberért hiába áldozta fel önmagát, hanem az a hatalmas Üdvözítő, aki **mindenkit megment, akiért odaadta az életét!**

De vajon honnan tudhatom, hogy én is megváltott vagyok? - Nagyon egyszerű: kérdezd meg az illetékest! Akit őszintén érdekel az üdvössége, s már valóban nyomasztanak a bűnei, az Jézus Krisztushoz fordulva mindig ezt a választ kapja: (esetleg egy másik bibliai mondatba foglalva) „Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!” (Ézs 43,1) Mindig? Igen, mindig! „Mert aki kér, az kap, aki keres, az talál, s aki zörget, annak ajtót nyitnak.” (Mt 7,8) Vagyis csak azok fognak elkárhozni, akiket nem érdekel az üdvösség, és különösebben nem zavarják őket a bűneik. „Hogyan menekülünk meg, ha nem törődünk ilyen nagy üdvösséggel?!” (Zsid 2,3) Vagyis akik elkárhoznak, azok nem is akartak Istennel személyes kapcsolatban élni, szeretetből neki engedni, hanem jól megvoltak nélküle. (vö.: Luk 16,25) Aki viszont szeretne megtérni, az **soha nem fog ilyen választ kapni:** „Nem lehet, mert nem vagy kiválasztva!” (vö.: Ján 6,37) - Egy személyes megtapasztalást hadd idézzek fel, amely bármelyikünké lehet. Amikor kétségek fogtak el, újra és újra az Ige erősített meg: „Teljes bizonyossággal reménykedjetez abban a kegyelemben, amelyet Jézus Krisztus megjelenésekor kaptok.” (1Pét 1,13)

4.) Ellenállhatatlan kegyelem (Irresistible Grace)

E tétel ellenfelei így szoktak gúnyolódni: „Az ember rugdosódik és sikoltozik a mennybe vezető úton, de mennie kell.” Aki már meghódolt az Úr Jézus Krisztus előtt, és megtapasztalta bűnbocsátó szeretetét, az egyáltalán nem így érez! Bár igaz, hogy magától nem jött volna, ha valaki nem vonzza, de ez a vonzás olyan kedves, türelmes és szelíden ellenállhatatlan volt, hogy most már boldog, hogy engedett neki. Igen, az Ige egyértelművé teszi: „Senki sem jöhet énhozzám, ha nem vonzza őt az Atya, aki elküldött engem.” „Akit nekem ad az Atya, az mind énhozzám jön.” (Ján 6,44.37) Nem kényszer Jézushoz jönni, hanem az emberi élet legáldottabb lehetősége: „Néped önként követ szent öltözetben, ha se-reget gyűjtesz.” (Zsolt 110,3) De: Itt is találkozunk azzal a megrendítő

igazsággal, hogy **nem a mi döntésünk, nem a mi érdemünk és nem a mi teljesítményünk az üdvösségünk alapja!** A kegyelem felajánlása és érvényesítése az életünkben „nem azé, aki akarja, sem nem azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené.” (Róm 9,16) Ezért a megtérés előtt állóknak ezt hirdetjük: Ha már érzed az Atya vonzását, engedj neki és borulj le az Úr Jézus Krisztus előtt! Köszönd meg, hogy megváltott bűneid átkától, és örvendezz az Isten kegyelmében! (vö.: Ján 16,8-15)

5.) A szentek megtartatása (Preservation of the Saints)

Az ötödik tétel az üdvbizonyosság örömeről és biztonságáról szól. Jézus Krisztus gyermeke biztos lehet abban, hogy az Ő kezéből senki és semmi nem ragadhatja ki: „Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből. Az én Atyám, aki nekem adta őket, mindennél nagyobb, és senki sem ragadhatja ki őket az Atya kezéből. Én és az Atya egy vagyunk.” (Ján 10,28-30) Szoktak úgy is érvelni egyesek, hogy a kegyelemből ugyan nem lehet kiesni, de ki lehet „ugrani”. Figyelmeztet az Ige sokszor, hogy ne éljünk könnyelmű hívó életet (Zsid 6,4-9), de a kiválasztásból és a megváltottságból nem lehet kiugrani sem, mert a megmentésünk nem a mi döntésünk, hanem Istené. (Ján 15,16) Ő határozott erről, és amit eldöntött, azt meg is cselekszi. „Ezért Isten, mivel teljesebben akarta megmutatni az ígéret örököseinek, hogy elhatározása változhatatlan, esküvel vállalt kezeséget.” (Zsid 6,17) (vö.: Róm 8,16.29-30; 2Tim 2,13)

Pál apostol bizonyossága is ezt erősíti meg a számunkra: „Mindezekben diadalmaskodunk az által, aki szeret minket. Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelmek, sem jelenvalók, sem eljövendők, sem hatalmasak, sem magasság, sem mélység, sem semmiféle más teremtmény nem választhat el minket Isten szeretetétől, amely megjelent Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.” (Róm 8,37-39) Ha néha el is csüggedünk, megerősít minket az Ige: „**Titeket pedig Isten hatalmasan őriz hit által az üdvösségre, amely készen áll arra, hogy nyilvánvalóvá legyen az utolsó időben.**” (1Pét 1,5)

CSAK EGY PERC...**SIKER, VAGY ÁLDÁS?**

Olvasandó: 1Mózes 13,1–18

Aredd észre: Ábrahám nagyot kockáztatott, amikor unokaöccsének szabad kezet adott! Ismerte már a vidéket, jól tudta, hogy a Jordán völgye a leggazdagabb területnek számít, de mindenképpen megnyugtató biztonságot jelent akár nagy nyájak legeltetésére is. Ha előre azt választja, - amihez minden joga megvolt, mint unokabátyának -, akkor sikeres jövője garantált lehetett volna. De Ábrahám tudta, hogy a legnagyobb sikernél is létezik nagyobb: Az áldás!

Ezt sokszor még az egyházban élők sem tudják. Manapság sokféle forrás lehívható, számtalan pályázat elnyer-

hető, még az állam is garanciát vállal arra, hogy támogatja a keresztyén közösségeket. Épülnek templomok, gyülekezeti házak, - intézmények kerülnek egyházi zászlók alá, fiatalok és idősek akár ingyen is táborozhatnak, különféle segítségekben részesülhetnek egyházi közvetítéssel. Mi ebben a baj? - Az, hogy egy sikeres projekt még nem hozza magával az áldást! Miért nem? Mert az elnyert támogatások, egyre növekvő anyagi lehetőségek képesek rombolni a hitet! (Lásd: Nyugat-Európa történelmi egyházi) Óhatatlanul így gondolkodik az emberi szív: minél többet kapok kézhez az anyagi javakból, annál kevésbé van szükségem Isten kegyelmes szeretetére! Csakhogy: „Hit

nélkül senki sem lehet kedves Isten előtt.” (Zsid 11,6) Sőt: „Minden, ami nem hitből származik, az bűn.” (Róm 14,23)

Ábrahám komolyan hitte, hogy bármelyik terület lesz majd az övé, ha Isten áldására számíthat, akkor sokkal többje lesz, mint sikeres gazdasága! (2Krn 25,9) - Lót viszont később alig tud megmenekülni a züllesztésbe süllyedt Sodomából... Ha csak sikert kínálnak neked, ne elégedj meg vele! Keresd azt a döntést, azt az utat, amelyen szükséged lesz az Úr Jézusba vetett hitedre, s meglátod: áldást örökölsz, akár földi sikerek nélkül is! (vö.: Mk 8,36)

Somogyi László

„Hű Jézusom kezébe teszem kezem belé...” Halleluja! 251. sz.

BIZONYSÁGTÉTEL

Tatárné Erzsike néni az előtünkjáró nemzedékhez tartozik, az ébredési idők élő tanúja. Ifjú éveitől kezdődően mostanáig, a Kálvin téri gyülekezet tagja. Több évtizede ismerem őt, már a gyülekezetbe kerülésekor példa volt számomra, mert megragadott őszinte hite, az Úrba vetett bizodalma. Most 91. évében kértem, mondja el bizonyágtételét életének eseményein keresztül.

A Fekete és Sóvágó családban születtem 1927. november 23-án. Édesapám Fekete Antal édesanyám Sóvágó Julianna. Mindkét család érintett volt, Istenfélő, templomba járó emberek, akik tanítottak

imádkozni. 8 gyerek született a családban: Anti, Sanyi, Péter (dr. Fekete Péter), Erzsike, Juliska (később Bertalan Sándorné), Palika, Marika (Kerti Károlyné) és Katika. Palikánk másfél éves korában meghalt, Katika két hét múlva lett volna 2 éves, de már nem érte meg. Az orvosok nem tudták megállapítani a halál okát. A 2 kistestvérem halála nagyon megviselt, akkor kezdtem el gondolkodni életem dolgairól, nagy kérdéseiről. Kertiné Marika az egyetlen élő testvérem a 8 közül, aki „kis édesanyámnak” hívott, mert sokat voltam együtt a kis testvéreimmel. A szüleink gazdálkodtak, mi sokat őrizgettük az állatokat. Előbb a Református Központi Iskolában, majd a Polgári Leányiskolában tanultam. A Leányiskolában rengeteget kézimunkáztunk, varrtunk. Kovács Ida az osztályfőnökünk hívó ember volt. Az osztályfőnök és a tanárok tanítónak szántak, de én nem mehettem, mert édesanyámra sok munka várt, még utánam 4 gyerek született. Péter bátyám életébe Isten elhozta azt az időt, amikor hívővé lett és a lelkesítő pályát választotta. Ő azon munkálkodott, hogy másoknak is elmondja

az evangéliumot. Péter hite hatással volt a családtagjainkra is.

Jártam az ifjúságba. Ami elvégződött bennünk, az Isten műve volt. Egyáltalán nem gondoltam rá, hogy férjhez menjek. Egyszer Tatár Zsiga megszólított. Édesanyám nagyon ellenezte, de édesapám azt mondta: „Fiam legyél csendben, imádság kérdése ez, elrendeződik az is, ha igen, az is, ha nem.” Igen lett belőle, előbb eljegyzés, majd 1 év múlva 1950 márciusában meg volt az esküvő. A férjem is hitben élő ember volt.

Megszülettek a gyerekek: Pali, Erzsike, kis Marikánk és István. A gyermekeket hitben neveltük. Pali érettségizett, tanfolyamokat végzett. Évtizedekig egy nagy budapesti gyárban dolgozott, majd a család visszakapott földjein gazdálkodott. Erzsike gyógyszerész lett, Marika a lelkesítő pályát választotta. István erdésznek tanult, de a kertészkedéshez is jól ért. Jelenleg szociális munkásként dolgozik, ebédszállítást végez. A férjemet korán elveszítettem, még 61 éves sem volt, amikor meghalt. Isten ebben a helyzetben Igéjével szólt hozzám és erősített: „De az Úr velem van, mint hatalmas hős...”

Jer. 20, 11a. Ez az Ige végig vezetett eddigi életutamon. Marika lányom halálát nem volt könnyű elfogadni. Azt gondolták sokáig, hogy megfázott, tüdőgyulladásra van. De amikor elmentek egy kedves tüdőgyógyászhoz, az elmondta, hogy többről van itt szó. Másfél évig küzdött a rákbetegséggel, közben szolgálnia kellett lelkészként, édesanyaként, feleségként. Isten szeretete és kegyelme segített abban, hogy elfogadjam ezt

az Ő kezéből. Most a jövő hónapban leszek 91 éves. Az Úr előtt megállva többször mondtam: Én nem kértem Uram hosszú életet, de te tudod, én csak azt kérem, hogy a Te dicsőségre és az emberek javára tölthessem a hátralévő életemet. Amikor elkészítetted és eltervezted, akkor mehessek Hozzád. Mostanában nagyon megragadta a szívemet ez az Ige: „*Ha elfogyatkozik is testem és szívem: szívemnek köszökléja és*

az én örökségem te vagy, oh Isten mindörökké!” (Zsolt 73,26)

Készülök hazamenni. Isten gyermekeinek az örökkévalóság, az Isten országa, a mennyország lesz az örök otthona. A Jézus Krisztusban való hit által az enyém is, így szívemben teljes nyugalom van.

özv. Tatár Zsigmondné
lejegyezte
Karácsonyi- Kis Lászlóné

A KARÁCSONY TÖRTÉNETE

Karácsonykor a keresztyén világ a Megváltó, Jézus Krisztus születését ünnepli. Azonban sokan nem tudják azt, hogy a keresztyének az első századokban egyáltalán nem ünnepelték a királyok Királyának a születésnapját. Mielőtt azonban erről szó esne, vizsgáljuk meg a karácsony elnevezés etimológiáját valamint azt, hogy december 25-e miért volt, és miért fontos most is a mindenkori ember életében.

A régi elméletek szerint a karácsony elnevezés a latin *incarnatio*, azaz testet öltés szóból eredeztethető. Az újabb elméletek azonban elvetik ezt a megállapítást és úgy vélik, hogy a szláv, karacsun, átlépni, fordulni, igéből származik, de ezt a szót használták a napfordulóra is (mind a télire és mind a nyárirra).

Maga a napfordulók különleges eseménynek számítottak az emberek életében. Érdekes mód, a különböző vallásokban, ezekben az időkben jelenik meg a fény egyfajta különös tisztelete.

A zsidók a mi karácsonyunkkal egy időben ünneplik a Hanukát, A fény ünnepét. Ez az ünnep abból az időből származik, amikor a Makkabeus-háborúk véget értek, és a zsidók

sikeresen visszafoglalták a jeruzsálemi Templomot a pogány görögöktől. Azonban mivel előtte a görögök megszentelték a Templomot (ti. Zeusz szobrot állítottak fel a szentélyben és ott disznókat áldoztak fel, ami a zsidók számára tisztátalan állat). A Templomot újra fel kellett szentelni, viszont a nyolc napos szenteléshez csak egy napra elegendő szent olaj maradt, amit a lámpatartóba tettek. Isten azonban gondoskodott arról, hogy az az egy napi olaj nyolc napig elég legyen, így a Templomot újra lehetett istentiszteleti célokra használni. Ma is a zsidóság egyik legfontosabb ünnepe. Ilyenkor a családok az ablakba egy nyolcágú gyertyatartót tesznek ki, a hanukijját (nem összekeverendő a hétágú gyertyatartóval a menórával).

A Római Birodalomban szintén fontos ünnep volt december 25-e, hiszen ez a perzsa eredetű istenség Mithrász napja volt. Ezt a napot úgy is nevezték, hogy *Sol Invictus*, a Győzedelmes Nap. Mivel ez egy misztériumvallás volt, és csak beavatottak juthattak a teljes tudás birtokába, így csupán a régi szentélyek freskóiból, talált tárgyaiból sejtethetjük, hogy Mithrász egy olyan istenség volt, aki legyőzte a sötétséget. Ez a vallás olyan szinten elterjedt a birodalomban, hogy Aurelianus császár idejére már a legfontosabb vallásnak számított és befolyását még I. Konstantin császár ideig megőrizte.

Amint már fentebb említettem a keresztyének az első századokban nem ünnepelték Jézus Krisztus születésnapját, mert úgy vélték, hogy azt csak a gonosz, pogány uralkodók

teszik (fáraók, diadokhoszok, császárok). Ezért inkább az Ő megjelenésének (görögül *epifánia*), emberekkel való közösségvállalásának az ünnepét kezdték el megülni, ami nem más, mint a Vízkereszt.

A későbbi időkben a keresztyén vezetők belátták azt, hogy veszélyes, ha a Birodalomban továbbra is tombolnak a pogány kultuszok, így végül ezért került a karácsony napja a napforduló idejére (hogy kiszorítsa Mithrász, és az egyéb napistenségek imádatát). Ugyanakkor az a teológiai vezérelv irányította az atyákat, hogy mikor máskor, ha nem a téli napforduló idején (amikor minden nappal egy kicsit világosabb lesz), ünnepeljék a „világ Világosságát”. Ezért lett végül december 25-e a karácsony napja.

Ma már a tudósok azonban bebizonyították, hogy Jézus nem született decemberben, hiszen a betlehem-i csillagnak körülbelül áprilisban kellett feltűnnie, azonban nem ez a lényeg. Ravasz László püspök Homiletikájában így fogalmazta ezt meg: „Nem az a lényeg, hogy mikor, s hol született, hanem az, hogy született!”.

Úgy vélem, hogy ebben a mondatban van elrejtve a karácsony lényege. Krisztus értünk jött a földre, értünk született. Küldetéssel jött! Azzal, hogy szabadulást hirdessen és az Ő váltságával minket, embereket kimentsen a halálból, és örök életet adjon nekünk.

Rácz Gábor

A GRINCSFA, ÉS AMI MÖGÖTTE VAN

Manapság karácsony táján egyre több helyen lehet látni vékonyka, összekötözött, díszes fenyőket, amiknek a teteje a föld felé mutat. Ez nem más, mint a grincsfafa, ami a népszerűségét a 2000-ben bemutatott filmnek köszönheti.

Mielőtt azonban kitérnék a fa jelképrendszerére fontos az, hogy megismerjük a Grincs eredetét.

Az ő története 1957-ben kezdődött el. Megalkotója egy Theodor Seuss Geisel nevű író volt, aki rengeteg gyerekkönyvnek volt a szerzője az Egyesült Államokban. A Grincs története egy fantáziavilágban játszódik, annak is egy kis szegletében Kifalvában. Az itt élő emberek nagyon szeretnek ünnepelni, különösen a karácsonyt. A fiatal Grincs egy angyalfigurát készít a szerelmének, Martha May Kiviernek, de mivel a főhős egy zöld, szőrös, koboldszerű lény, fél attól, hogy a kislány ki fogja nevetni, ezért hát megborotválkozik, de eközben többször is megvágja magát, ezért az osztálytársai kinevetik, többek között a vetélytársa, Martha May másik nagy hódolója, August Mayki is. A Grincs dühében és szegyenében elhagyja Kifalvát és a Kobak-hegyre

költözik, egy barlangba. Ettől kezdve utálja a karácsonyt.

Évek hosszú sora telik el. A Grincs már felnőtt, de még mindig a barlangjába duzzog, ameddig egy kifalvi kislány, Cindy Lou-Ki meg nem látogatja őt, és le nem csalogatja a faluban tartandó karácsonyi ünnepségre. Időközben Martha May gyönyörű nővé cseperedett, August pedig Kifalva polgármestere lett. Az ünnepség azonban botrányba fullad, amikor a polgármester úgy alázza meg a Grincset, hogy borotvát ajándékozik neki, és a nyilvánosság előtt megkéri Martha May kezét. Ez indítja el a bonyodalmat, ugyanis a Grincs kijelenti, hogy a karácsony „kész röhej”, és bosszúból felgyújtja a falu karácsonyfáját, és megesküszik, hogy „ellopja a karácsonyt”. Összeszedi a díszeket, vagy éppen grincsfákat csinál a karácsonyfákból. Természetesen a történetnek happy end lesz a vége, hiszen a kiégett karácsonyfánál a falu lakói rájönnek arra, hogy a karácsony lényege nem a külsőségekben, vagy az ajándékokban van, hanem a szívekben. Ettől még a Grincs is elérikényül, és „visszaadja” a karácsonyt a falunak. Most azonban kitérnék a grincsfafa jelképrendszerére. Maga a

Grincs egy zöld, szőrös manószzerű lény. A manók a germán mitológiába komisz kistermetű lények, akik állandóan bajt kevernek, akárcsak a Grincs. A manók féltékenyek a többi teremtményre (emberekre, vagy akár a másik mitológiai lényekre pl. törpékre, tündérekre, vagy jószágos eredeti manókra). Kicsinyesek és bosszúállóak, akárcsak a Grincs. Ebből is láthatjuk, hogy amit ő képvisel egyáltalán nem pozitív.

A grincsfafa arról ismerszik meg először, hogy egy fenyőfa gúzsba van kötve. Ez a bűnökre jellemző, hiszen azok is megkötöznek bennünket, és ameddig nem ismerjük meg úgy Krisztust, mint Szabadítót, addig ilyen állapotban vagyunk. A grincsfafa tetején nincs csillag. Nincs, ami fényével utat mutasson az éjszakában, semmilyen fénye nincs így a fának, így ez a sötétséget jelképezi, ami körbe veszi az embert, egészen addig, ameddig meg nem ismeri a „világ Világosságát”. Végül, a grincsfafa teteje lefelé mutat a föld felé. Ezzel azt akarja jelezni, hogy a Grincs a „pokolba kívánja” a karácsonyt, mivel érzelmileg ez egy terhelt időszak a számára.

Levonhatjuk a következtetést. A grincsfafa teljesen az ellenkezőjét mutatja annak, amit a karácsony üzeni akar nekünk. S bár jó, ha tudjuk, hogy a fenyőfa eredeti keresztyén szimbólum, mégis az idők folyamán sikerült megtölteni keresztyén tartalommal, pl. az örökzöldek jelképezik a „hervadhatatlan koszorút”, az örök életet, amit Krisztusért kapnak a hívők. A fényes díszek, gyertyák, karácsonyfagökök pedig azt jelzik, hogy Krisztus dicsősége beragyogja a világot.

Ezzel szemben a grincsfafa az utálatot, a sötétséget, és a bűnök miatti megkötözést szimbolizálja. Nem is beszélve, hogy egy gonoszt szimbolizáló lény akarja eltüntetni a karácsonyt, pontosan úgy, ahogyan a Sátán szeretné, hogy mi is felejtjük el az ünnep lényegét, Jézus Krisztust, mert ha Őt eltüntetjük az ünnepből, akkor az elveszti a lényegét, és tartalom nélkülivé válik.

Éppen ezért minden testvért óvva intek a grincsfafa készítésétől, vagy birtoklásától!

KÖZELMÚLTUNK ÖRÖMEI**BEOFODÁS**

A nevelési év kezdete előtt az újonnan érkező gyermekek családjaikat látogattuk meg, amely során megismerhettük a gyermekeket és a családtagjaikat, így betekintheztünk a csöppségek otthoni életébe, illetve megtapasztalhattuk, hogy milyen körülmények között nevelkednek. A befogadási időszakot 8 gyermek kezdte meg a Csengettyű csoportban, azonban a hetek és a hónapok múlásával folyamatosan érkeznek az új gyermekek is, így a csoportba jelenleg 13 gyermek jár. A befogadás során az első napokban a gyermekek a szüleikkel együtt pár órát töltöttek el az óvodában, amely során megismerkedhettek a csoportszobával, valamint felfedezhették a rendelkezésükre álló játékokat és eszközöket. Ezt követően a gyermekekkel már csak rövidebb ideig maradtak a szüleik, így a távozásuk után igyekeztük családias és meghitt légkörben befogadni a csöppségeket. Kiemelt feladatunk a gyermekek számára érzelmi biztonságot nyújtani, amely megnyilvánul a rájuk való figyelésben, az őket érdeklő dolgokról való beszélgetésekben, a testközelség, illetve a tekintet által kimutatott szeretetben. Nyitott szívvel várjuk az új gyermekeket januárban

az óvodás éveik közös megkezdésére. Hálásak vagyunk az Úrnak, ezen gyermekekért és a szüleikért egyaránt.

*Takács Péterné, Pipó Mariann,
Szabóné Mészáros Anikó
(a Csengettyű csoport dolgozói)*

A BÁRÁNYKA CSOPORT BEMUTATKOZÁSA

Álatelt szívvel számolhatok be a Báránka csoportos gyermekek óvodakezdéséről. Újonnan induló kiscsoportunkban 20 kisgyermek szülei voltak felénk bizalommal, és ránk bízták legféltebb kincsüket, a 2,5–3 éves gyermekeiket. A befogadást a fokozatosság és folyamatos elvét szem előtt tartva, szülői segítséggel valósítottuk meg. Minden édesanya élt az anyás befogadás lehetőségével. Eleinte hangos sírástól visszhangzott a csoportszobánk és öltözőnk, de a napok múlásával kialakult felénk a gyermekek bizalma. Egy-egy betegség még nehezíti

az óvodai beilleszkedést, de mára már mosolyogva érkeznek óvodába. Nagyon ragaszkodóak, szívesen játszanak csoporttársaikkal. Az őszi hónapokban nagyon szerettek játszani a falevelek közé rejtett őszi termésekkel, szeretnek óvónői segítséggel diót törni, gyurmázni, mondókázni, verselgetni és énekelni. Kíváncsiak, érdeklődőek, nyitottak a felkínált tevékenységek iránt. A napi áhítatokon figyelmesen hallgatják a felnőtteket, ügyesen megtanulták a kötött imádságainkat és keresztyén gyermek énekeinket. Sokszor látom őket őszintén örülni. A teremtéstörténetről való beszélgetések és éneklések során ragyo-

gó arccal hallgatták, hogy minket is Isten teremtett. Egyik alkalommal az áhítat végi imámban megköszöntem a gondviselést, a szeretetet, a teremtett világot, és azt, hogy megteremtett minket és a szüleinket a mi Mennyei

Atyánk. Az egyik kislány hangosan kiegészítette imámat: „Meg Larát is.” (A kistestvérét.)

Áldott legyen az Úr református óvodánkért, ahol már ilyen kicsinyek is hallhatnak Isten szeretetéről.

SOLI DEO GLORIA

*Osváthné Katona Zita
óvodapedagógus*

DOLGOZÓI ÉS PRESBITERI KAPCSOLATOK ELMÉLYÍTÉSE

A presbitérium testvérkapcsolati bizottságának ülésén fogalmazódott meg, hogy az intézményeink dolgozói és a presbitérium tagjai között hitbéli és kapcsolatbéli elmélyülés szükséges, mivel az új presbitérium sok tagja nem ismeri sem az ott dolgozó testvéreket, sem pedig az ott folyó munkát. Ezen felvetésnek és később határozatnak eleget téve ISTEN kegyelméből, ez év szeptember 29-én a Jó Pásztor Református Óvoda pedagógusaival és dolgozóival, valamint november 14-én a Kálvin János Református Szociális Szolgáltató Központ dolgozóival tölthettünk közösen egy-egy alkalmat az intézményekben. Mind a két esemény közös áhítattal vette kezdetét, melyen Somogyi László nagytiszteletű úr elmondta, hogy az intézményeinknek, presbitériumunknak és egyházunknak is csak egyetlen „fenntartója” van, és ez a mi teremtő ISTENÜNK, minél közelebb kerülünk egymáshoz hitben és szeretetben, annál közelebb leszünk hozzá (tudni illik ISTENHEZ). Ezután közös imádkozás és az asztali áldás elmondása után közösen elkölthettünk egy-egy vacsorát, aminek végeztével bemutatkozások következtek. Ezután közös beszélgetésekkel folytatódtak az esték egészen az alkalmak végéig. Ezekben az együtt töltött órákban betekintést nyerhettünk az intézményeink mindennapi életébe, és hiszem, hogy még szorosabbra tudtuk fűzni a kapcsolatunkat a mindennap szolgálatot teljesítő testvérekkel, és ez által ISTENNEL is!

„Végül mindnyájan legyetek egyetértők, együtt érzők, testvériesek, irgalmasok, alázatosak...” (1Péter 3,8)
Nagy Tamás presbiter

KÖZÖS VACSORA

2018. szeptember 28-án, péntek este nem csendesedett el a Jó Pásztor Református Óvoda tornaterme. Most nem gyerekzsivajtól volt hangos, hanem a fenntartó gyülekezet presbiterei és az óvoda dolgozói gyűltek össze vidám beszélgetésre, közös vacsorára. A helyet az óvodának, a finom étkeket pedig a presbiter testvéreknek köszönhattük. Tiszteletes úr kért minket, hogy ha lehet, felváltva foglaljunk helyet, ezzel biztosítva az ismerkedést, kötetlen beszélgetést. Köszönjük szépen ezt a kellemes estét!

Tardiné Máté Judit
óvodapedagógus

ŐSZI ÉLMÉNYEINK

Urunknak hála ősszel is sok csodát tartogat nekünk a természet. A csodálatos színekben pompázó levelek, az avar zizegő-suhogó hangja, a változatos formákban fellelhető termések, s az időjárás sokszínűsége, a természetbe csábított valamennyiőnket. A legnagyobb ovis csoporttal útnak is indultunk. A templomkert gesztenyefáiról lehullott termésekkel hamar megtöltöttük kosarainkat, melyeket a diószedésre is magunkkal vittünk. Nagy élmény volt a gyerekek számára a hatalmas fák árnyékában sétálva gyűjtögetni, s belefeküdni az zörgő-zörgő avarkupacba. Juhász Csaba presbiter testvérünk édesanyja a kukoricatörés valamennyi munkafázisát bemutatta a Szívárvány csoportos gyerekek számára, akik ki is próbálhatták a törést, morzsolást, darálást. S a sok munka után bizony jól esett Évike néni finom teája és vajas kalácsa. Az őszi elmaradhatatlan családi-, baráti eseménye a szüret. Idén is volt részünk benne. Szedtük, tapostuk, szűrtük, ittuk. S egy csodálatos őszi napon az állatokkal is ismerkedhettünk a Nyíregyházi Vadasparkban. Az őszi élményeket, azóta is emlegetik a gyerekek, s hálát adnak érte imáikban.

Dobó Tímea, óvodapedagógus

FELEKEZETKÖZI IFI TALÁLKOZÓ NYÍRACSÁDON

FIT elnevezéssel tartottak Felekezetközi Ifjúsági Találkozót Nyíracsaádon szeptember 29-én, a helyi művelődési központban. A rendezvény nem volt teljesen ismeretlen a településen, hiszen már évek óta tartanak ifjúsági napot minden ősszel. Az új lendületet most a felekezetek összefogása adta.

2014-ben tartották meg először a Nyíracsaádi Református Regionális Ifjúsági Találkozót. Az évek során az alkalom már teljesen rögzült nem csak a helyiek, hanem a távolabbi gyülekezetek fiataljai körében is. Idén úgy gondolta Komor Csaba református lelkipásztor, hogy jó volna egy kicsit újítani a rendezvényen. A felekezetek közötti összefogás ötletét az adta, hogy a közelmúltban a római katolikus és a görögkatolikus egyházközségekhöz is fiatal papokat helyeztek ki szolgálatra. Így indult el a közös gondolkodás, hogy az ifnap felekezeteken átívelhessen.

„Öltsétek magatokra Krisztust!” Ezt a címet kapta az alkalom, amire ki-

lencvenen gyűltek össze szeptember utolsó szombatján a nyíracsaádi művelődési központban. A lelki ráhangolódást Tatai Zoltán görögkatolikus segédlelkész igei szolgálata adta, majd Eiben Tamás római katolikus plébániai kormányzó tartott előadást a témában, mely a krisztusi lelkület elsajátítására hívta fel a fiatalok figyelmét, a mai, sokszor torz, hagyományaink és hitünk megtagadására buzdító világban. Az előadás után gitárkísérettel közös éneklésre hívta a fiatalokat Komor Csaba lelkipásztor. A fiatalos lendülettel áthatott ifjúsági dalokat mindenki szívből, lélektől áthatva énekelte. A dalok között Nemes Vitold, a Hajdúböszörmény Kálvin téri Református Egyházközség exmisszus lelkipásztora szolgált Isten Igéjével. A délelőtt folyamán egy úgynevezett templomjáró vetélkedőn is részt vehettek a fiatalok, kis csapatokban. A vetélkedő alatt mindhárom felekezet templomát bejárták a fiatalok. Az „állomásokon” egy-egy totót kellett kitölteniük a csapatoknak, az adott templommal

és felekezettel kapcsolatban. De nem csak az agyat, hanem a testet is megmozgatták a szervezők. A római katolikus templomnál dekázni kellett, a görögkatolikus körbefutni, a református templomnál pedig gyeplabdában próbálhatták ki ügyességüket a fiatalok.

A vetélkedőben kifáradt fiatalokat slambuc várta ebédre, melyet a fülpöpi önkormányzat készített el az ifjúságnak. A nap eredményhirdetéssel zárult. A felekezetköziség nem csak a fiatalokat hozta közelebb egymáshoz, hanem a szervező egyházközségek tagjait is, akik nagy szerepet vállaltak a találkozó megszervezésében és lebonyolításában is. Mind a szervezők, mind a résztvevők tapasztalhatták a nap során, hogy az Úr áldása van azokon, akik az ő nevét és igazságát hirdetik.

Komorné Csernáth Erzsébet

SOMVIRÁG, SOMVIRÁG ARANYSÁRGA A VILÁG...

2018. október 5-én, péntek reggel útnak indultunk a Halacska csoport apraja és nagyja. Hosszú és kanyargós úton át a Bükkön keresztül érkeztünk úti célunkhoz: Szilvásváradra. A gyerekek nagyon izgatottan várták már ezt a napot, és ez az izgalom az őket kísérő anyukákra, apukákra kis- és nagytestvérekre is átragadt. Istennek hála az időjárás nekünk kedvezett, hiszen csodaszép őszi napot töltöttünk együtt. Kisvonattal mentünk fel a Fátyol-víz-

eséshez. Néhányan az őseMBER barlangjába is felmerészkedtünk, annak ellenére, hogy elég nehéz túraútvonal vezet odáig. A többiek addig a tisztáson lévő játszóteret vették birtokba, elfogyasztottuk a hozott elemőzsi-ánkat, majd kényelmes sétával érkeztünk vissza a kiindulóponthoz. Vidáman integettünk a kisvonattal utazóknak, megcsodáltuk az őszi erdő szépségét, a patak csobogását és élőlényeit. Zsombi és Balázs még hatlat is próbáltak fogni, ami persze nem

sikerült. Az ajándékos és bazáros sort senki nem hagyta ki, vásárfiákkal ellátva és hatalmas élményekkel gazdagon tértünk haza. A buszon a gyerekek már kicsit fáradtan, de boldogan énekeltek: „háton hátizsákkal, menni, mendegélni, este hazatérni”.

*Tardiné Máté Judit
óvodapedagógus*

„TEREMTÉS NAPJA” A JÓ PÁSZTOR REFORMÁTUS ÓVODÁBAN

*„Uram, Atyám vagy te mégis!
Mi vagyunk az agyag,
te a mi formálónk,
kezed alkotása vagyunk
mindannyian.” Ézsaiás 64,7.*

Timmár hagyomány intézményünkben a „Teremtés napjának” megrendezése, melyre az idei nevelési évben, október 9-én, egy szép őszi délelőttön került sor. Vendég kézművesek, fazekas mester és iparművész kalauzolták el, óvodánk minden korcsoportját, az agyagozás, nemezelés és kukoricacsuhé baba készítésének varázslatos világába. A tevékenykedés Gál Álmos fazekas bizonyágtételével kezdődött. Szundi bácsi, ahogyan nevezte magát, leült a fazekaskorongja mögé és elmondta, Isten pontosan olyanra formált meg minket, amilyenre akart, mint a fazekas az edényt. Nagy

gonddal, odaadással és szeretetével formált minket egyedivé. Ezt követően a gyermekek a puha agyagból saját alkotásaikat készíthették el. Minden csoport életkori sajátosságának megfelelően báránycát, báránycás mécses tartót csinált. A kis munkák a fazekas műhelyben kapták meg végleges formájukat. A fazekas fehér színű bundát égetett a báránycákra, báránycás mécses tartókra. A délelőtt további részében Erdős Zsuzsa útmutatásával a gyermekek megismerkedhettek a nemezelés technikájával. Színes, puha gyapjúból nemezgolyókat formáltak. A kukoricacsuhé nem volt ismeretlen a gyermekek számára. A nagycsoportos és középsőcsoportos gyermekek babát készítettek belőle és csuhé szoknyába öltöztették őket. A legkisebbek most találkoztak először ezzel a természettel. Az óvo nénik és dajka nénik segítségével ők is

tevékenykedhettek és elkészíthették csuhébabájukat. Ezen a délelőttön is megtapasztalhattuk Isten alkotómunkájának sokszínűségét. Szívünk megtelt örömmel és hálaadással Mennyei Atyánk gondoskodó szeretetét átélve.

*Tönkö Mónika
óvodapedagógus, hitéleti munkaközösség vezető*

SZAKMAI NAP A JÓ PÁSZTOR REFORMÁTUS ÓVODÁBAN

Keresztyén értékeink az óvodában címmel szervezte meg regionális szakmai nyílt napját a Jó Pásztor Református Óvoda és az Oktatási Hivatal-Debreceni Pedagógiai Oktatási Központja, 2018. október 19-én, amelyre felkérést kaptam előadásom megtartására. A rendezvény célja, hogy a tudásmegosztás, a tapasztalatcsere járuljon hozzá, a pedagógusok pedagógiai-módszertani kultúrájának bővítéséhez, az intézményi „jó gyakorlatok” megosztásához, elterjesztéséhez. A napi programkínálatban választhattak aktuális témákra reagáló előadást, bemutató alkalmával, hitéleti tevékenységeket, a szakmai konzultáció pedig lehetőséget teremtett a folyamatos szakmai kapcsolattartásra is. A közös gondolkodás, egyfajta pedagógiai szakmai műhely létrehozását hivatott elősegíteni és szolgálni ezen az őszi szakmai napon. A rendezvény áhítattal, közös elcsendesedéssel kezdődött. Ez alkalomból, nagytiszteletű Somogyi László, gyülekezetünk lelkipásztora szolgált. Az áhítat végén közösen imádkoztunk azért, hogyha lényeges változások is vannak, amelyeket nem kerülhetünk el, ebben a nevelési évben sem, amelyre még úgy érezzük, hogy nem vagyunk kellőképpen felkészülve, és nem mindig rendelkezünk ennek okán pozitív látásmóddal, akkor is, nekünk abban a kegyelemben van részünk, hogy a mi Urunkhoz forduljunk imádsággal

szívvel és lélekkel, aki segít rávilágítani arra, hogy jó dolgok származhatnak a változásokból is, tudva azt, hogy a mi Mennyei Atyánk csodálatos dolog felé vezet bennünket. Lelkipásztorunk igei szolgálatával ráirányította figyelmünket arra, hogy egyedül Jézus Krisztus kell, hogy vezesse a döntéseinket és segítsen át a megpróbáltatásokon. Biztosítson jövőképet a halandóság céljával kapcsolatban, valamint bizodalmat az örök élet ígéreteiben és áldásaiban. Órá kell tekintenünk szabadításunk egyedüli forrásaként.

A szakembereknek lehetőség volt ezen a napon áhítat megtekintésére a Csillag csoportban, amelyet Gajdáné Tóth Éva óvodapedagógus vezetett, a Szivárvány csoportban pedig, Az elveszett bárány történetét dolgozták fel, Dobó Tímea óvodapedagógus irányításával, aki a drámapedagógiai és az élménypedagógiai gazdag eszköztárával juttatott minket maradandó élményhez. A bátorító katechézisnek óriási jelentősége van az óvodai hitéleti nevelésben, amelyre szép példát láthattunk mind a két tevékenység megtekintésekor. Lehetőség nyílt a környező települések óvodáiból érkezett óvodapedagógusoknak, hogy megismerjék a református óvodában folyó keresztyén szellemiségben nevelő pedagógiai munkát, valamint arra, hogy bővítsék módszertani repertoárjukat a hospitálás alkalmával.

Dobóné Tanczig Anita óvodavezető intézményi bemutatása után, a ven-

dégek megnézheték az óvodát, jobbnál jobb ötleteket gyűjthettek a XXI. századi követelményeknek mindenben megfelelő intézményben tett látogatáson. A szakmai nap zárásaként, A keresztyén kultúra és a magyar nemzeti értékek az óvodai nevelés tartalmaiban a módosított alapprogram fényében tartottam meg előadást, amelynek mottójául, Klebelsberg Kuno gondolatát választottam, aki a két világháború közötti időszak legnevesebb kultúrpolitikus volt, akinek kultuszministersége idején zajlott le a magyar köznevelés egyik legnagyobb és legsikeresebb reformja. „Mentől műveltebb, civilizáltabb és erkölcsösebb egy nemzet, annál jobb dolga van annál a nemzetnél a gyermeknek. Ez a nemzetek kultúrfokának az én meggyőződésem szerint az első fokmérője”.

Ez a gondolat ma is aktuális, már csak azért is, mert június végén az Alaptörvényben a keresztyén kultúra védelméről szóló törvénycikk, a következő bekezdéssel egészült ki: „Magyarország alkotmányos önazonosságának és keresztyén kultúrájának védelme az állam minden szervének kötelessége.” Nem a keresztyén vallás, és nem is általában a keresztyén kultúra mellett kötelezi el a magyar államot, hanem kifejezetten Magyarország kultúrájának, mint keresztyén kultúrának a védelmét rendeli el. Az alkotmányozói cél kétségteljesen az volt, hogy erőteljesebb hangsúlyt és védelmet adjon az ország kulturális identitásának, azaz többletet a Nemzeti hitvallásban felhívott keresztyén örökséghez képest.

Az Országos Óvodai Alapprogram szintén a nyár folyamán történő módosítása ráirányította a figyelmet arra, hogy a keresztyén kultúra és a nemzeti identitástudat megalapozását már óvodáskorban el kell kezdeni. A jogalkotó célja, a keresztyén kultúra és a magyar nemzeti értékek identitásteremtő voltának az óvodai nevelés tartalmaiban történő hangsúlyossá tétele. Szakértőként ebben próbáltam útmutatást adni, a napi pedagógiai munkához pedig segítő kezet nyújtani. Támogatást abban, hogy a mindennapi gyakorlatban,

a különböző műveltségtartalomhoz kapcsolódó projektekben, hogyan alapozhatjuk meg a nemzeti identitástudatot, hogy ennek a munkának milyen szakaszai vannak, és milyen tudástartalmak állhatnak az óvodapedagógusok rendelkezésre ahhoz, hogy az ezzel kapcsolatos ismereteket közvetíteni tudják a 2, 5-7 éves korosztály számára. A nevelés alapvetően értékközvetítő, értékteremtő folyamat. Az érték általában olyan produktum, amely kettős funkciót tölt be. Hozzájárul a szűkebb és tágabb emberi közösségek fejlődéséhez, tehát rendelkezik egy határozott közösségfejlesztő funkcióval. Az egyén fejlődését is elősegíti, azaz individuális (önfejlesztő) funkciót is betölt. A keresztény ember számára a keresztény értékrendszer teljes körű foglalatát a Szentírás és ahhoz kapcsolódó vallási és hitbeli igazságok rendszere testesíti meg. Az erkölcsi szabályoknak az Alaptörvényben történő megjelenése egyszersmind a keresztény értékek jelenlétét is jelenti. A nevelés lényege az értékközvetítés, értékteremtés. A fejlesztő hatások révén alakul ki az egyén értékrendszere, személyisége, amelyek lehetővé teszik számára az egyéni és társadalmi feladatok megoldását. A nevelés eredménye attól függ, hogy milyen objektív viszonyok értékek alakulnak ki, hiszen magatartásunkat értékek és normák határozzák meg. (Érték: vélemény arról, hogy mi a jó, rossz, helyes helytelen. Norma: a viselkedés szabályai.) Érték: az a jelleg, tulajdonság, hogy szükségletet elégít ki, az egyén részéről megbecsülésben részesül, amely személyben, közösségben, emberi cselekvésben, alkotásban fordulhat elő. Az érték funkciói: közösségfejlesztő funkció, amely hozzájárul az emberi közösségek fejlődéséhez és individuális

fejlesztő funkció, amely elősegíti az egyén fejlődését. Lényeges jellemzője a keresztény nevelésnek, hogy vallja: „Az ember test és lélek egysége, Isten képmására teremtett, végtelenül értékes, személyes és egyedi lény.” A keresztény nevelés sajátossága kell, hogy legyen a Jézus által megfogalmazott evangéliumi gondolat: „Amit egynek tesztek a legkisebbek közül, nekem teszitek” Mt. 25,40 Az evangélium tanításából levezetett emberszemlélet középpontjában tehát az áldozatokra is kész szeretet áll. Ez a szellemiség kell, hogy meghatározza az óvodapedagógus-gyermek, a nevelő és a nevelt egymással való kapcsolatát.

Írástomat Kodály Zoltán a világhírű zenetudós gondolataival zárom, aki kiemeli a zene nemzetnevelő szerepét: „Az óvodáskorban kell lerakni a nemzeti hovatartozás alapjait. A tudatalatti nemzeti vonások legjobb megalapozója a néphagyomány, elsősorban a játék- és gyermekdalival.”

Ehhez a pedagógiai folyamathoz a kormány az ideinél mintegy 4,5 milliárd forinttal több támogatást biztosít az óvodák fenntartóinak a jövő évi költségvetésben. A többletforrás a működési támogatások emelése mellett lehetővé teszi majd az eddiginél hatékonyabb egészséges életre való nevelést, az intézmények szakmai programjának bővítését, a nemzeti értékeink, hagyományaink megőrzését, a meglévő terek bővítését, az udvari játékok korszerűsítését, amelyek mind-mind a gyermekek egészséges fejlődését szolgálják.

A Nemzeti köznevelésről szóló törvény és a módosított Óvodai nevelés országos alapprogramja elsődleges célként tűzte ki az óvodáskorú gyermekek egészséges fejlődésének elősegítését, amelynek a miniszter

útmutatása szerint az egészséges életmódra nevelés mellett fontos része a játékos formában történő lelki nevelés, a szülőföldhöz kötődés. Ezért az alapprogram az óvodai nevelés mindennapi gyakorlatába illeszti a magyar népmesék, versek és mondókák, hagyományőrző népi játékok, dalok megismerését. Ezt a munkát a minisztérium többek között saját gyártású kisfilmek készítésével is elő kívánja segíteni, melynek előkészületei már folyamatban vannak. Karácsonyra minden magyar óvodába eljuttatják a Magyar Népmesék ajándécsomagot. Az óvodapedagógusok ingyenesen hozzáférhetnek módszertani-digitális tartalmakhoz a Nemzeti Köznevelési Portálon. A kapcsolódó tartalmi fejlesztések megvalósítására a 2019. évi költségvetés további 500 millió forintot biztosít.

Hiszem, hogy a keresztény értékek Alapprogramunkban történő megjelenése ezt a legitimitációt nem gyengíteni, hanem erősíteni fogja.

A rendezvényen az óvodapedagógusok és a pedagógiai munkát segítők, házigazdához méltó vendégszeretettel fogadták a résztvevőket. A szakmai nap megszervezése, lebonyolítása sokrétű figyelmet, folyamatos munkatempót követelt meg mindenkitől. Úgy érzem, hogy mindenki tudása legjavát adva, segítette a rendezvény valamennyi helyszínén a feladatok ellátását. Isten kegyelmében bízva végeztük együtt a munkánkat a Jó Pásztor Református Óvoda egész alkalmazotti közösségével, az Isten által ránk bízott feladatainkat, Isten dicsőségére és gondviselő szeretetére támaszkodó hittel.

Szabadi Edit
Pedagógiai előadó-köznevelési
szakértő
Református Pedagógiai Intézet

„ISTENEM, MEGKÖSZÖNÖM...”

2018. október 21-én családi istentisztelet keretében versek, dalok segítségével tettek biztonyságot Isten iránti bizalmukról és hálájukról a Jó Pásztor Református Óvoda Halacska csoportos gyermekei. Az Igehirdetés szolgálatát Rácz Gábor segédlelkész végezte. Az Úr

asztala elé kiállva bátran, csengő hangon énekelték a gyerekek: „Istenem, megköszönöm, hogy Te vagy hű őrizőm. Én Istenem, jó Atyám, áldásod add ma is rám! Istenem, még azt kérem: vezess a jó ösvényen! Jézus, neked dicsőség, zengje ezt a föld és ég!” Két óvodás gyermek (Marjai-

Tóth Eliza és Kiss Levente) anyukája áldáskívánást olvasott fel, a csoport óvodapedagógusai pedig imádsággal és Igeolvasással szolgáltak a gyülekezet közössége előtt.

Szabadi Antalné óvodapedagógus

IFIS HÉTVÉGE - BESZÁMOLÓ

2018. október 26-tól 28-ig három napos ifis hétvégén vehettünk részt egy kis faluban, Szentléleken. A fárasztó, ámde vidám buszút után rögtön vacsoraasztalhoz ültünk, de itt még nem ért véget a nap. Este összegyűltünk, és egy interaktív alkalmon belül megvittattuk a szolgálat és a szereplés közti különbséget. Egy a Vitold által szerkesztett diabemutatóból azt is megtudhattuk mit mond erről a Biblia. Ezután mindenki visszavonult a szobákba, és ott folytattuk az éjszakába nyúló személyes beszélgetéseket.

Másnap kissé borús napra ébredtünk, de ez nem tartott vissza minket attól, hogy kiadós kirándulást tegyünk Miskolcon és környékén, megcsodálva a Diósgyőri várat. Természetesen ez a nap is Igében, és Isten üzenetében gazdag volt. Laci bácsi áhítatából megtudhattuk, hogy Isten már előre elkészíti a jócselekedeteket, és az azzal járó

örömeiket az Ő útján járóknak. Az alkalmakat a szombat reggel csatlakozó Dani, gitárszóval tette még színesebbé. Ezután két csoportba szerveződöttünk, és a szűk társaságon belül mindenkit meghallgatva megbeszéltük, hogy kinek mit jelent a gyülekezet. A záró estet társasjátékozással, majd közös énekléssel, beszélgetéssel, és persze az elmaradhatatlan Nutella evéssel töltöttük.

A vasárnapot, ami egyben a tábor végét is jelentette egy istentisztelettel kezdtük, majd a morzsaszedegetés után bepakoltunk a buszba és útnak indultunk. Visszafelé meglátogattuk Lillafüredet, és körbejártuk az ott található tavat. Ugyan fáradtan, de élményekkel teli, és lelkileg feltöltődve tértünk vissza a Kálvin tér parkolójába.

Magi Csenge

CSAK EGY SZÁMÍT, HIT ÁLTAL ÉLNI SZERETETBEN!

Jó volt látni, hogy a Bocskai téri és Kálvin téri gyülekezet együtt rendezte, együtt volt jelen a Reformáció napi alkalmon. Sőt, más felekezetű testvérek is jelen voltak (baptista, agapé, Hajdúbosszorményi Keresztyén Gyülekezet). Délelőtt a Kálvin téri templomban volt az ünnepi Istentisztelet. Somogyi László

lelkipásztor a Galata levél 5:6 verse alapján hirdette az Igét. Az Igehirdetés három kérdést ölelt át.

1. Van-e üdvösségem, vagy nincs?
2. Hogyan lehet üdvösségem?
3. Milyen az Isten előtt kedves élet?

A világ szemében a hívők a lenézetek kategóriájába tartoznak. Ők nem törődnek az üdvösségükkel, de Isten-

nek számít, hogy mi lesz az emberekkel. Hogyan üdvözülsz? Hogyan fogad el Isten? Csak egy számít, a Jézus Krisztusba, Isten Fiába, a Megváltóba vetett hit. „Mit kell tennem, hogy üdvözüljek? Higgy az Úr Jézusban, és üdvözülsz.” (Apcsel. 16:30-31) „Nincs üdvösség senki másban.” (Apcsel. 4:12) „minden igazságunk olyan, mint a szennyes ruha” (Ézs. 64:5) Az Úr a mi igazságunk. Amikor visszajön az Úr Jézus, a kérdés az lesz, hogy a magad igazában bíz-tál, vagy az Isten Fiában? Csak az Úr áldozata révén enyém az üdvösség. Semmit nem tehetek érte, de nem is kell. „a tulajdon vérével ment be egyszer, s mindenkorra a szentélybe, és örök váltságot szerzett.” (Zsid. 9:12) Ő szerezte meg!

Csak egy számít, hit által élni, szeretetben. Azért szeretjük az embereket, hogy Jézusban hitre jussanak. A szeretet hitet ébreszt. Isten üdvözített, megváltott. Hitből élek. Egyedül

Istené a dicsőség! Ő elfogad feltétel nélkül. Csak higgy, bízz az Úr Jézusban. Ez az Isten előtt kedves élet.

Az Istentisztelet után az ünneplés Nagy István szobránál folytatódott, ahol református gyülekezeteink lelkipásztorai és a város vezetését képviselő jegyző asszony koszorút helyeztek el. Óvodánk női kara énekszóval (Erős vár a mi Istenünk) emlékezett a hajdani, szeretett hajdúböszörményi lelkipásztorra, énekköltőre.

Délután a Bocskai téri templomban a Helyes-beat dicsőítő zenekar

lépett fel, az Úr méltó dicséretére. „Te pedig szent vagy, Izrael dicséretei között lakozol. Ő él és cselekszik, trónján ül, ezért övéi dicsérik Őt, amit tett értük.” (Zsolt. 22:3)

Köszönöm szépen Loment Péter lelkipásztornak, hogy őket hívta meg. Szerintem jó választás volt.

Egy Igével kívánok a testvéreknek áldott ünnepet: „és az Ő parancsolata, hogy higgyünk az

Ő Fiának, a Jézus Krisztusnak nevében és szeressük egymást, amint Ő megparancsolta nekünk.” (1. Jn. 3:23)

Varga Zoltán

„MINDNYÁJUNKNAK SZÜKSÉGE VAN ISTEN VIGASZTALÁSÁRA...”

Interjú Molnárné Gajdán Ibolyával, a Paraklétosz Nonprofit KFT. ügyvezetőjével

Az együttérzés és a segítőkészség légköre fogadott, amikor beléptem a Paraklétosz Nonprofit KFT. telephelyére, amit a Bocskai téri és a Kálvin téri gyülekezetek közösen működtetnek, hogy az ügyvezetővel, Molnárné Gajdán Ibolyával készítsek egy interjút azzal kapcsolatban, hogy számára mit is jelentett a november 1-jén megtartott Vigasztalás Evangéliumának hirdetése, ami évről-évre ökumenikus módon kerül megrendezésre a Hajdúböszörményi Köztemető ravatalozója előtt.

R.G: *Meséljen egy kicsit az életéről! Hogyan került a Paraklétosz Nonprofit Kft-hez?*

Mné G.I: 2012-ben végeztem el a Debreceni Egyetem Állam és Jogtudományi Karának az igazgatósszer-

vező szakát. Természetesen minden friss diplomásnak nehéz az álláskeresés, de úgy voltam vele, hogy igyekeztem megragadni az első álláslehetőséget. Előtte diákmunkásként dolgoztam a Tesco-ban Debrecenben, Józsan és Hajdúböszörményben, mint pénztáros, valamint a munkaügyi csoport tagjaként. Ebben az időben, egyetem mellett szereztem jogosítványt és ECDL vizsgát. Ezek az idők jó alapot adtak a későbbi munkámhoz, hiszen itt is emberrel kellett foglalkoznom.

Az államvizsga után az első munkalehetőség itt, a Paraklétosz Kft.-nél adódott. Behoztam az önéletrajzomat, és sikeresen felvettek. 2012. július 17-től vagyok itt, mint ügyintéző. A családom először tartott attól, hogy milyen is lesz itt dolgoznom, elvégre gyászolókkal kell foglalkoznom, akik nagy fájdalmat élnek át, de úgy hiszem, elég erős vagyok ahhoz, hogy megküzdjek ezzel a feladattal, és segítsen őket abban, hogy fel tudják dolgozni a gyászukat.

2017. augusztus 15-től pedig, mint ügyvezető végzem a feladataimat, de e mellett megmaradtak az ügyintézői feladataim is, aminek örülök, mert szeretek az emberekkel foglalkozni. Munkaügyekkel, anyagbeszerzéssel is foglalkozom. Továbbá a Magyar Református Szeretetszolgálat Alapítvány által közmunkásokat is foglalkoztatunk, akiknek én vagyok a kapcsolattartójuk.

Továbbá fontos az, hogy a Kollegákkal meg tudjuk találni a közös hangot, hogy tudjunk együtt dolgozni. Hála Istennek, mint ügyintéző, már ismertem a munkavállalókat. Igyekszem őket is meghallgatni. Úgy érzem, hogy a közös hangot sikerült megtalálni. Természetesen, mint minden munkahelyen itt is vannak konfliktusok, amiket orvosolni kell, és az esetek nagytöbbségében sikerülni is szokott.

R.G: *Pontosan mi egy ügyvezető feladata?*

Mné G.I: Az ügyvezető feladata a gazdasági helyzet fenntartása. Mint egy jó sáfárnak, úgy kell dolgozunk. Vannak olyan sírásó munkavállalóink, akiknek az alap végzettsége kőműves vagy burkoló. A dolgozóink a cégünk segítségére vannak a szaktudásuk hasznosításával is. A temető környezetében bármilyen karbantartási munkálatokat el tudnak látni. Pl: a ravatalozó felújításában, parkosításban. Nem kell külön mesterembereket hívnunk. Csupán megvettük az alapanyagokat, és abból dolgoztak. Fontosnak tartom, hogy a költségeket úgy kezeljük, hogy lehetőleg minél kevesebb kiadásunk legyen.

Ugyanakkor az ügyvezető feladata továbbá, hogy képviselje a céget hivatalos helyeken pl. Kormányhivatal, Önkormányzat, egyéb hatóságok. A Felügyelő Bizottságnál is fontos szerepe van az ügyvezetőnek, az elszá-

molások, a kimutatások és a tervek végett. Röviden kifejezve az egész véget átfogó feladattal vagyok megbízva.

R.G: *November 1-jén a Vigasztalás Evangéliumát hirdettük itt a temetőben. Ön számára mit jelent ez, illetve a Paraklétosz Nonprofit Kft., mint egyházi fenntartású temetkezési vállalkozás mivel tud többet adni, mint egy világi vállalkozó?*

Mné G.I: Jómagam örülök annak a kezdeményezésnek, ami évek óta tart, hogy az egyházak segítségével minden év november 1-jén megrendezésre kerül a Vigasztalás Evangéliumának a hirdetése. Úgy vélem ez az alkalom jó arra, hogy a város lakosságát összehozza, hiszen ez nemcsak a vigasztalásról szól, hanem a találkozásról is. Örülök annak, hogy ezen az alkalmon én is részt tudtam és részt tudok venni, hiszen nagyon szívhez szóló szokott lenni.

Krisztus jelenléte mindig vigasz a gyászolónak. Kívánom, hogy a benne való hit adjon erőt mindenkinek, hogy a fájdalmait hordozni tudja. „A hit pedig a remélt dolgokban való bizalom, és a nem látható dolgok létéről való meggyőződés” (Zsidókhoz írt levél 11, 1). Ez az Ige számomra azért fontos, mert reménységet ad, hogy Krisztusban el van rejtve az örök élet.

Ez a reménység az, ami erőt tud adni a gyászban.

Mivel tud a Paraklétosz Nonprofit Kft. többet adni, mint más temetkezési vállalkozás? Mivel mind a temető, mind a cég is egyházi fenntartású, fontos számunkra, hogy akik hozzánk jönnek, hogy kegyeleti szolgáltatást kérjenek, azok egyházi szeretattal kérjék a búcsúztatást. Van ugyanis olyan eset, hogy bár a család vallásos, mégis polgári szertartással szeretné eltemettetni a hozzátartozóját. Azonban ahogy már említettem, mi arra törekszünk, hogy lehetőleg felekezetüknek megfelelő egyházi temetést kérjenek az elhunyt rokonai.

Amint említettem szeretek emberrel foglalkozni. Ebben nagy segítségemre van a kolleganóm is. Általában mi vagyunk az elsők, akikhez a gyászolók fordulnak a haláleset után, és természetesen már itt igyekszünk őket vigasztalni, és segíteni, hogy fel tudják dolgozni a gyászt. Ők elmondják nekünk a fájdalmaikat, problémáikat, mi pedig meghallgatjuk őket. Mindnyájunknak szüksége van a vigasztalásra, különösen az Isten által való vigasztalásra. Mind a haldokló, mind a gyászoló maga mellett tudhatja Jézust, aki segít.

Számomra különös fontossággal bír továbbá az, hogy a gyerekek hogyan dolgozzák fel a gyászt. Minket

a testvéreimmel úgy neveltek, és úgy gondolom, hogy ez jó példa is lehet, hogy soha nem hazudtak nekünk a szüleink, mindig az igazat mondták. Ha bármit kérdeztünk tőlük, mindig azt kérdezték meg, hogy mi hogyan látjuk. Ha úgy gondolták, hogy jól válaszoltunk, akkor helyben hagyták, csak kicsit „puhítottak” rajta. Ha úgy érezték, hogy nem jól látjuk a dolgot megpróbálták úgy elmagyarázni, hogy az a gyermeknek ne váljon teherrel. Az ilyen módszer is segíthet a feldolgozásban. Ugyanakkor az is, amit mi is átéltünk kiskorunkban, hogy kaptunk egy-egy csokor virágot, hogy mi tegyük le a nagyszüleink sírjára. Ott voltunk és ilyesformán ismertük meg azt, hogy a születés nyomában mindig ott jár az elmúlás is.

Én azt kívánom mindenkitől, hogy forduljanak oda Krisztushoz, és merjenek imádkozni! Kérjék az Ő segítségét minden nap! Mert Ő ott van velünk minden élethelyzetünkben. Legyen az öröm, vagy bánat.

R.G: *Nagyon szépen köszönöm az interjút, és további áldott munkálkodást kívánok itt a Paraklétosz Nonprofit Kft.-nél!*

Mné G.I: *Köszönöm szépen! Isten áldását kérem a Gyülekezetre!*

Rácz Gábor

„ADJATOK HÁLÁT AZ ÚRNAK, MERT JÓ, MERT ÖRÖKKÉ TART SZERETETE!” ZSOLT. 107,1.

HÁLAADÓ ALKALOM A BETEGLÁTOGATÓ CSOPORTBAN

A Kálvin téri gyülekezetben 2010. november 12-én indult el Gál Juditka református lelkésznővel a beteglátogató csoport. Azóta tovább bővült országosan és a kórházakban is. 2018. november 5-én hálát adtunk Istennek a beteglátogató csoport szolgálataért, mivel sok beteghez eljutottunk már a gyülekezetünkben, erősítve őket Igével, énekekkel, imádsággal. Így a lélek is gyógyult, a test pedig ezáltal erősödött.

Isten biztat Igéje által: „Beteg-e valaki közöttetek? Hívassa magához a gyülekezet véneit, hogy imádkozzanak érte és kenjék meg olajjal az Úr

nevében. És a hitből fakadó imádság megszabadítja a szenvedőt, az Úr felsegíti őt, sőt ha bűnt követett is el, bocsánatot nyer.” Jak. 5, 14-15.

Magam is megtapasztaltam az imádság erejét, mert próbatételként egy nehéz betegséget kaptam, amelyből szabadulást, gyógyulást adott az Úr Jézus Krisztus. Hála és dicsőség legyen neki ezért! A beteglátogatást és a telefonon történő megkeresést mindezidáig hálás szívvel végeztem, de ezután fizikai állapotom miatt, az imádság szolgálatával szeretném erősíteni a beteglátogató csoportot.

Szeretettel kérjük a gyülekezeti tagokat, ha van beteg a családban, ak-

kor jelezzék a Lelkészi Hivatalban, vagy a beteglátogatók felé juttassák el, ha kéri a látogatást és az érte való imádságot. Isten segíteni akar! Ő nem személyválogató, minden emberért meghalt a kereszten.

„Bizony, bizony mondom nektek, hogy amit csak kértek az Atyától az én nevemben, megadja nektek” Ján.16,23.

„A keresztest Te adod, Adj hozzá alázatot:

Hordjam olyan csendesén, Mint egykor te, Mesterem.” RÉ 464. sz. 5. vsz.

Szell Imréné

AZ 55 ÉVES KONFIRMÁCIÓI MEGEMLÉKEZÉSEN

Szeretettel köszöntöm a gyülekezetet és a megjelent konfirmandus társaimat a meghívón szereplő Igével a 100. Zsoltár 4-5. verseivel. „Menjtek be kapuin hálaénekekkel, udvarraiba dicsérettel! Adjatok hálát neki, áldjátok nevét! Mert jó az Úr, örökké tart szeretete, és hűsége nemzedékről, nemzedékre.” Jézus Krisztus mondja: „Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” Nélküle ez az emlékezés is elmaradt volna. A konfirmációs kép körülbelül 4 hónapja került a kezembe. A találkozó ötlete akkor merült fel. Néhány ismerős konfirmáló testvéremmel erről beszélgetve, és a képet közösen nézgetve jó ötletnek tűnt megszervezni az 55 éves találkozót. Felismerni az arcokat, megszerezni a telefonszámokat, címeket eléggé nehézkes feladat volt. Néhányan már eltávoztak, némelyeknek a „beazonosítása” sem valósulhatott meg. Mégis köszönöm a támogatásokat, segítségeket és legfőképpen azt, hogy eljöttetek. Úgy

gondolom, hogy az akkor történetet szüleink, nagyszüleink bátorítása hozta létre, talán ma is így van ez, a felnőtt konfirmációt kivéve. Jó nekünk visszaemlékezni, az Igehirdetés által bátorodni, hálát adni, ugyanakkor pedig előre tekinteni. Merre is tart életünk? Mi lesz velünk?

Innentől már a saját „történetemet” osztom meg a gyülekezettel. Konfirmáció után feledésbe mentek a fogadalmak, elhatározások, vagyis az eltávolodás idejének nevezném ezt az időszakot. Szüleink még bíztattak ezután is, Édesanyámnak ilyen, és ehhez hasonló válaszokat adtam: „majd nyugdíjas koromban esetleg több időm lesz.”

De... az Úr csodásan működik, ahogyan énekeljük egy ismert énekünkben. Ő nem felejtett el, nem tett le rólam sem. Küldött, és készített olyan találkozásokat, amelyek bátorításul lehettek volna. Igés lapok névnapra, születésnapra, évfordulókra szinte rendszerességgel. A megkeményedett szívnek azonban „más” szolgálak-

ra is szüksége volt. Így utólag visszaemlékezve ezek a „más szolgálak”, amiket Isten küldött, kezdték el felpuhítani a kemény talajt. Valahogy úgy, ahogy most ebben a száraz őszi időben a mélylazítók teszik, mert az eke nehezen boldogul. Ilyenek voltak nekem a kudarcok, betegségek, halálfélelmek, az úgynevezett nem szeretem helyzetek, és még lehetne sorolni. Ki-ki tudná is sorolni a saját életéből a listát. Egy hittanos gyerek körülbelül 50 éves apukája mondta egyszer családlátogatás során: „Zsiga bátyám! Így ötven év körül már kapaszkodó után néz az ember.”

Én azt mondtam erre, hogy Jézus Krisztusban megtalálhatod te is, ahogyan én 33 évesen. Ez igen emlékezetes maradt számomra. Ez volt a választóvonal, röviden szeretném elmondani. Keresztapámtól kaptam a meghívást egy rendkívüli alkalomra, s én azzal a „hátsó gondolattal” fogadtam el, hogy legalább egy fél évig nem emlegeti ezt a dolgot, elmentem a gyülekezetbe. Leülve a

hátsó sorban, az Ige hallgatása, és az ott hallott biznyságtételek hatására a bensőmben éreztem, hogy leomlanak a válaszfalak, melyek Isten és én között voltak. Befogadtam Jézus Krisztust a szívembe, öröme, békére és bocsánatra leltem nála. Néhány hónappal később feleségemmel is megtette ezt a csodát. Most már tudom, hogy örök életem van, melyet Jézus Krisztus szerzett meg számunkra. Kegyelemből van, hit által, nem cselekedetekből, hogy ne dicsekedhessen senki.

Előtte és utána - óriási különbség. Néhány példa erre: megtérésem előtt nem zavart a káromkodás, - én nem káromkodtam soha sem - de utána nem tudtam szó nélkül hagyni. Előtte nem érdekelt a Biblia, most együtt olvassuk, és nem kötelességből, hanem az Ő ajándékaként. Belőle kapunk biztatást, bátorítást naponként. Jó belefogódzni az Úr ígéreteibe: „Veletek vagyok...” „Ahol én vagyok ott lesz az én szolgálóm is” Nem múltak el a nehézségek, gondok, de Ő vele hordozzuk, Aki arra is biztat minket: „Jöjjetek hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megter-

heltettetek”, „és nyugalmat találtok a ti lelketeknek” Az elkészített otthon várja az Őbenne hívőket ott, a menynek országában.

A hittanos gyerekek közötti szolgálat emlékeiből két példát szeretnék elmondani. Nagyon szeretek a mennyországáról beszélni. Az egyik hittanórán, - ahová két elsős kislány is eljött - megkérdeztem a gyerekektől: Ki szeretne a mennybe jutni? Mindenki nyújtotta a kezét a két elsős kivételével. Erre a többiek bátorították a bátortalanokat, hogy ők is jelentkezzenek. Látván bizonytalanságukat mondtam nekik, nem fontos erre azonnal válaszolni. Ekkor megszólalt az egyik kis elsős: „Zsigabácsi, mi is szeretnénk, csak egy kicsit később.” Mi felnőttek is gyakran gondolkodunk hozzájuk hasonlóan. Egy másik alkalommal pedig valaki megjegyezte, hogy én biztos nem követek el bűnt. Mire én: „Sajnos én is követek el bűnöket, de már tudom, mit kell vele kezdeni.” És mit? - jött a kérdés. „Megvallom, és igyekszek elhagyni, erre biztat bennünket Isten Igéje is, ehhez naponta kérjük, és kapjuk az erőt”.

A Neki végzett szolgálat sok lelki örömet jelent, legyen az bármilyen jellegű: egy igei bátorítás vagy akár a legkisebb is, valakinek a meghallgatása. Jó az Úrral járva élni! Biztassuk erre a környezetünket, és egymást is!

„Higgy az Úr Jézusban és üdvözülsz mind te, mind a te házad népe.” Apcsel 16. rész 31. vers

Mindezekért Istené a dicsőség! Köszönöm, hogy meghallgattatok!

Elhangzott Tóth Zsigmond testvérünkötől 2018. november 11-én, az 55 éves Konfirmációi megemlékezésen

ÖSSZECSENGŐ SZAKMÁK TALÁLKOZÁSA

7. dén, 2018. 11. 15-én került megrendezésre a Kálvin János Református Szociális Szolgáltató Központ Szakmai Napja, melyre nagy számban érkeztek a környező városokból, intézményekből az érdeklődő vendégek.

A napon, Kertész Andrea intézményvezető asszony köszöntője után Somogy László nagytisztelétű úr áhítata, majd a szakmai előadások következtek.

Elsőként Balogh Barnabás, a Református Szeretetszolgálattól tartott előadást, témája a Debreceni Hospice Ház Alapítvány (Nárcisz alapítvány) bemutatása volt.

Az Alapítvány „a már csak tüneti kezelésben részesíthető, gyógyíthatatlan – elsősorban daganatos – betegek testi és lelki szenvedéseinek enyhítésével foglalkozik, a humánus kezelést, az emberi méltóság megőrzését tartva elsődlegesnek” (<http://debrecenihospicehaz.hu>).

Balogh Barnabás előadását Kovács Erika, a Coloproctológiai Alapítvány képviselőjének előadása követte, témája pedig az időskori vastag és végbélbetegségek és prevenciójuk volt. A területük a „vastagbél és végbél jó és rosszindulatú betegségeinek kivizsgálásával, kezelésével és gondozásával foglalkozik” (www.kenezukorhaz.hu). Számos praktikát tudhattunk meg az ilyen jellegű problémák megelőzésére, mire érdemes odafigyelni manapság például a táplálkozás tekintetében.

Utolsó előadóként Dr. Pető Ildikó a Debreceni Egyetem Hajdúböszörményi Pedagógiai Karának docense tartott beszámolót súlyos fogyatékosok „részvétele” saját életünkben címmel, mely előadás szavai, csakúgy mint a fenti előadásoké, nagyon megrendítőek voltak. Sokan nem is gondolnák, hogy alapvető, hétköznapi dolgok mekkora kihívást tudnak jelenteni ilyen helyzetben lévő személyeknek és hozzátartozóiknak. Elég, ha egy egyszerű, mások számára rutinfeladatnak számító bevásárlást követő fizetésre gondolunk.

Mindhárom előadásban fontos hangsúlyt kapott a szeretettel, türelemmel való odafordulás, ami a mai rohanó világban igazán különleges „adomány” embertársaink felé, kiváltképpen így van ez, ha életüknek nem éppen a legkönnyebb időszakát élik át.

A Szakmai Nap a témák súlyossága mellett is jó hangulatban telt, rengeteg új információval bővíthetett az idelátogatók ismerete. Bízunk abban, hogy minden szakma képviselője megtalálta a területéhez tartozó, hasznos információt, mely beépíthető és tovább kamatoztatható munkában, magánéletben egyaránt.

*Bertalan-Gellén Viktória
a Kálvin János Református Szociális Szolgáltató
Központ mentálhigiénés munkatársa*

PRESBITERI VACSORA A KÁLVIN JÁNOS REFORMÁTUS SZOCIÁLIS SZOLGÁLTATÓ KÖZPONTBAN

„Ímé, mily jó és mily gyönyörűséges,
amikor együtt lakoznak az atyafiak!
„Mint a drága olaj a fejen amely aláfol a szakállon,
az Áron szakállán; a mely lefoly köntöse prémjére
„Mint a Hermon harmatja, amely leszáll Sion hegyeire.
Csak oda küld áldást az Úr és életet örökké!”

Zsoltárok: 133/1-3

November 15-én vacsorára voltunk hivatalosak, amit az Egyház-községünk presbiterei szerveztek tiszteletünkre.

Somogyi László tiszteletes úr igei üdvözlő szavaival nyitotta meg az összejövetelt. Beszél a közös célokról, ami nem más, mint Jézus Krisztus követése és a szeretet gyakorlása egymás felé.

A közös imádkozás után föltálaták nekünk a nagyon finomra sikeredett marha-, illetve birkapörköltöt, amit mindenki jó étvágygal fogyasztott.

Örömmel töltött el minket ez a kezdeményezés. Nagyon jó volt találkozni, ismerkedni, beszélgetni a helyi gyülekezet elöljáróival.

Vidámság, kedvesség, szeretet és mosoly jellemezte ezt az estét.

Megtisztelve éreztük magunkat mi „Kálvinosok”, hogy ilyen szeretettel gondoltak ránk és készültek számunkra.

Köszönjük ezt a felejthetetlen alkalmat az egyházközség elöljáróinak és Isten gazdag áldását kívánjuk az ő és Családjuk életére.

Kiss Jánosné Ludánszki Éva,
a Kálvin János Református Szociális Szolgáltató Központ munkatársa

„HAJDÚ PIKNIK” 2018. NOVEMBERE

A Kálvin János Református Szociális Szolgáltató Központ újabb csapatépítő kirándulása 2018. november 16-17-18-án került megvalósításra az „Ahol szükség ott segítség – generációk közötti párbeszéd erősítése Hajdúböszörményben” EFOP-1.3.5-16-2016-008-08 pályázat segítségével.

Ismét festői környezetben pihentünk ezen pár nap alatt. Szállásunk a Telkibányán található Ezüstfenyő Hotelben volt. Az Ezüstfenyő Hotel a Zempléni-hegység és a Zempléni Tájvédelmi Körzet egyik legszebb és legérdekesebb turistaközpontjában található. Ezáltal lehetőségünk nyílt, hogy túrázhassunk, feltölthessünk,

közelebb kerülhessünk a természethez. Kellemes és új ízeket is megköszönthetünk, mind Telkibányán, mind a sárospataki Vár vendéglőben. Tartalmas és felüdítő volt ez a pár nap, hiszen a barlanglátogatás mellett, lehetőségünk nyílt a sárospataki Rákóczi-vár meglátogatására is. De beszéljenek inkább a képek!

Szabó Anita

Kilátás a Rákóczi-várból

A Kálvin János Református Szociális Szolgáltató Központ néhány dolgozója a Rákóczi-vár előtt

Telkibánya

Az Ezüstfenyő Hotel Telkibányán

Rákóczi-vár

Sárospatak

ÉRZÉKENYÍTŐ TRÉNING

2018. november 19-én délelőtt 10 órától a Kálvin János Református Szociális Szolgáltató Központ adott otthont az Újszülöttjeinkért, koraszülötteinkért Alapítvány négy munkatársa által megtartott érzékenyítő tréningnek.

A bemutatkozás után Molnár Balázs elmondta, hogy a foglalkozás célja az, hogy a közvetlen tapasztalatok megélésével a tréningen résztvevők nyitottabbá, befogadóbbakká és ezzel együtt elfogadóbbakká válnak a különböző korlátokkal és problémával élőkkel szemben.

A gyakorlat megkezdése előtt ismertette a ránk váró feladatokat. A teremben több asztalnál voltak különböző eszközök kipakolva, ahol különféle sérülések által nehezített helyzetben kipróbálhattuk magunkat. Kilenc feladat volt a teremben, és egy az emeleti folyosón került kivitelezésre.

Szinte minden feladat könnyűnek volt mondható addig, míg minden érzékszervünkre tudunk számítani. Minden napjainkban talán bele sem gondolunk, hogy egy küszöb, mekkora akadályt jelent annak, aki kerekesszéssel közlekedik, vagy ha egy lábtörés miatt időszakosan nehezítetté válik a mozgásunk. De ide sorolhatjuk a tanulási nehézséggel küzdőket is, vagy a figyelemhiányban szenvedőket is, akiknek alapvetően nehéz a különböző helyről érkező ingerek mellett a feladatra koncentrálni.

A feladatok sorrendjében szabadon választhattunk, mindenki kedvének és kitartásának megfelelően megpróbálhatta újra pontosabban kivitelezni azt. A feladatok közt volt a sokak által ismert tabu játék, kihúztunk egy kártyát, amelyen szerepelt egy szó, amit ki kellett találni a társunknak, és a kitalálendő szó mellett volt 3 olyan szó, amit szintén nem lehetett kimondani, mert nagyban megkönnyítette volna a társunk feladatát.

A feladatok közül volt több olyan is, ahol a szemünk be volt kötve, és különböző érzékszerveinkre kellett hagyatkoznunk. Ilyen volt a például a párosítás hallás után. Itt a feladat az volt, hogy kis fiolákban különböző dolgok voltak zárva (mint az aprópénz, gyöngy, babszem), mind-egyikből volt kettő-kettő. Ezeket rázva kellett beazonosítani, hogy melyik kettő a pár.

A következő feladat a tapintásra épült. Különböző tapintású anyagoknak kellett a párját megtalálni bekötött szemmel. Volt olyan feladat is, ahol bekötött szemmel kellett rajzolni egy házat, amelynek ablakot, ajtót és kéményt is kellett rajzolni. A soron következő feladat, amit választottam a tükörírás volt, a homlokunkra kellett tenni egy papírt, és így kellett leírni 1-től 10-ig a számokat, úgy, hogy ha a másik elé letesszük az asztalra, ő gond nélkül el tudja olvasni azokat.

Volt olyan feladat is, amely a matematikai tudásunkat tette próbára úgy, hogy az összeadandó számok között különböző ábrák voltak, amelyek nem kis eséllyel bele is zavartak minket a számolásba. Volt olyan feladat is, amely elsöre ügyességi feladatnak tűnt, és tervezést is igényelt tőlünk. Itt a feladat az volt, hogy sütőkesztyűben kétféle gyöngyöt fűzzünk fel cérnára és műanyag szálra. Aki ügyesen és gyorsan felmérte a feladatot, az észrevette, hogy a cérnára a nagyobb középpel rendelkező gyöngyöt kell fűzni, míg a műanyag szálra pedig a kisebb méretű gyöngyöt fűzte. Még ez után is türelempróba volt a sütőkesztyűben fűzni a gyöngyöket. Volt még olyan feladat is, ahol színessel írt szavakat kellett felolvasnunk, a nehezítés az volt, hogy nem azt kellett olvasni, ami oda volt írva, hanem a színeket kellett felsorolnunk.

Nálam utolsó feladatnak maradt a vakjárás, amely az emeleti folyosón került kivitelezésre az alapítvány egyik munkatársa irányításával, még az ismerős környezet ellenére is kétségbeejtő volt a dolog, hogy ennyire rá vagyunk utalva valaki más segítségére. Mindent összevetve nagyon érdekes volt ez a fajta tapasztalatszerzés, hálás vagyok azért, amiért részt vehettem ezen a foglalkozáson.

Azzal, hogy megélhettünk bizonyos nehezített helyzeteket, megtapasztalhattuk azt is, hogy mennyivel több energiát igényel egy-egy ilyen helyzetnek a megoldása a

sérült embereknél. Szerintem mindenkinek jó lenne kipróbálni magát az ilyen helyzetekben, valószínűleg átértékelnénk dolgokat az életünkben.

Az alapítványi munkatársak szerint is az ilyen foglalkozáson átéltek hatására fejlődik az önismeretünk, és ezzel együtt a társas kompetenciáink is. A foglalkozást tartóknak köszönet, és további munkájukhoz sok kitartást és áldást kívánok!

Torma Anikó

„ISTEN AJÁNDÉKA A ZENE, ÍGY A MOSTANI ALKALOM IS, SZÓLJON AZ Ő DICSŐSÉGÉRE.”

Dsmét Hajdúböszörményben adtak koncertet 2018. november 21-én, a Debreceni Egyetem Zeneművészeti kar Egyházzene - Orgona tanszakos hallgatói és tanárai. Este 18:00 órakor kezdődött, a többnyire romantikus műveket felvonultató orgonahangverseny. A helyszín a Kálvin téri református templom volt. Az orgonaművész oktatók, a tehetségesebb hallgatókkal együtt adtak koncertet a templomban található, műemléki- és történelmi értelemben is jelentős Angster orgonán. A házigazda gyülekezet lelképásztora, Somogyi László áhítattal köszöntötte az orgonahangverseny előadóit és résztvevőit. Az áhítatban külön hangsúllyal elhangzott: „Isten ajándéka a zene, így a mostani alkalom is, szóljon az Ő dicsőségére.”

Számos tekintetben különleges alkalomnak lehettünk szem és fül tanúi, ahogyan azt Szilágyi Gyula DLA orgonaművész is bevezetőjében kiemelte. Mivel az Angster orgonaépítő cég 1914-ben épített orgonája egy mintaszerű restaurálás után 2016 óta újra tökéletesen képes visszaadni egyedi hangzásvilágában és művészi kidolgozottsága miatt is, a romantika és későromantika korából származó orgonára komponált műveket. A hangverseny szervezői ennek értelmében állíthatták össze az esti koncert repertoárját, ugyanis francia, német és magyar romantikus zeneszerzők műveit is megszólaltatták az említett hangszeren. Az orgona különlegességét és az orgonaművészek szakmai felkészültségét is jól mutatta, hogy ezen a lélekemelő alkalmon egyszerre hallgathattunk Felix Mendelssohn, César Franck, és Gárdonyi Zoltán műveiből egyaránt. A koncert, a zeneművészeti kar hallgatóinak előadásában kezdődött, majd Jakab Hedvig DLA és Szilágyi Gyula DLA orgonaművész oktatók előadásában mutathatták meg, milyen csodálatosan egyedi hangzásra képes „a hangszerek királynője”.

A koncert végén Somogyi László lelképásztor köszöntö meg, a Debreceni Egyetem Zeneművészeti kar Egyházzene - Orgona tanszakos oktatóinak és hallgatóinak a közreműködést és a zárzóban kiemelte, hogy a hétköznapok szürkeségében is, de Istentiszteletté válhatott ez az alkalom, ezért adhatunk hálát!

Nemes Vitold József

HAJDÚVIDÉKI EGYHÁZMEGYEI PRESBITERI TALÁLKOZÓ

„KÖZEL VAN AZ ÚR MINDENKIHEZ, AKI HÍVJA” (ZSOLT. 145/18.)

A Tiszántúli Református Egyházkerület „Hirdesd az Igét!” programsorozatának keretében a Hajdúvidéki Református Egyházmegye, egyházmegyei presbiteri találkozót tartott 2018. november 24-én, szombaton. Ennek a meghitt alkalomnak a Hajdúböszörmény Kálvin téri gyülekezet volt a házigazdája. Mindenekelőtt szeretném megosztani a kedves olvasókkal az alkalomra készült plakáton levő Richard Rohrtól származó idézetet, amely méltó bevezetője lett ennek az áldott napnak.

„Nem azért fohászok, hogy megváltoztassuk Istent, hanem hogy mi magunk változzunk. Azért imádkozunk, hogy élő kapcsolat szülessen Isten és köztünk, s nem azért, hogy mindenfélét elintézzünk vele.”

Ez az idézet rávilágít a konferencia témájára, ami az imádkozásról szól. „Ti azért így imádkoztatok...”

A konferencia fő témája tehát az imádkozás volt – ez az, ami hitéletünk, hitünk megvallásának és az Úr

Jézussal való élő és aktív kapcsolatunknak egyik legfontosabb eleme.

A nyitó áhítatot nagytiszteletű Szabadi Árpád esperes úr tartotta. Alapige a Zsolt. 145/1-3, 8, 14-18. versek voltak. Bevezetőjében a Balaton példája – igen találó hasonlat volt – szélcsendben is hullámoz, a mélyből felfakadó források miatt. Dávid csodálatos imádsága ilyen mélyből felfakadó forrás – mennyei magasságba emel, a földi király imája a mennyei királyhoz. Alaphangja a személyesség – ahol Isten van a központban. Imádsága nem alkalomszerű, hanem minden nap gyakorolt. Esperes úr kapcsolatot teremtett az igemagyarázat közben a Heidelbergi Káté idevonatkozó 117. kérdésével: Mi szükséges az olyan imához, amit Isten kedvel és meghallgat? Szívből könyörgés – őszinteség – a meghallgattatás hite. Dávid imádsága: „nagy az Úr!” Ennek felismerése a másképpen látás alapja. Dávid hozzá méri magát, így látja kicsinységét Isten nagysága mellett. Nemzedékről

nemzedékre beállok a biznyságtévők sorába, - így buzdította az igehirdetésben a gyülekezetet esperes úr. Szívünkre helyezte az igehirdető, hogy kegyelmes az Úr mindenkihez – Isten ezt Jézus Krisztusban tette valósággá. Közel van az Úr – Ti azért így imádkoztatok! – zárta igehirdetését esperes úr. Hálásak lehetünk, akik hallgathattuk ezt az igehirdetést, mindezért legyen egyedül Istené a dicsőség.

A nyitó áhítatot követően főtiszteletű dr. Fekete Károly püspök úr tartott egy igen érdekfeszítő előadást, személyes életéből felelevenítve eseményeket, melyek az imádság jelentőségére különböző élelmények ébresztették rá: ilyenek pl. a Kántus élmények, a diákszerelme időszak, a katonaság nehézségei, színházi előadás, verselő lelkész – nagyapai hagyaték, a Debrecen – Nagytemplomi segédlelkész alatti lektúra olvasás és az előíma elmondása kiváltságos feladat lett, hogy csak néhány eseményt említsek az előadásból. Szá-

momra, de hiszem, hogy akik hallgattuk püspök urat egy életre szóló élményben volt részünk a közvetlen, őszinte, szívből jövő mondatok által. A Kántussal kapcsolatban kiemelte: a megénekelte imádságok, azóta is az enyéme, vörös versejtettek-ké lettek bennem (Berkesi tanár úr mondása nyomán). A diákszerelmek elmúltak, de megmaradt benne a fokozott Isten –bizalom, a katonaság centvivágásos időszak is véget ért, de az ima szabadságot adó érzése ismétlődik. Összefoglalva, övé lett a mondat: „Számomra nevednek jó íze van...” Imádkozom, - tehát vagyok! Két imádságot emelt ki püspök úr, melyek teológus korában megfordították, fogságba ejtették és valami nagyon fontosat üzentek is neki. Az egyik, azt mondta: az imádság nem lehet sekélyes – az imádságnak van mélysége.

1985. Nyíregyháza Mórícz Zsigmond Színház, Ratkó József: Segítsd a királyt! – István király dráma ősbemutatója. Ebben István imája, ami megragadó erővel hatott rá. A másik ima, amit verselő lelkésznagyapja írt 1931-ben, amikor édesapja közel egy évesen járni tanult.

„Uram, a fiam járni tanul...”

Teológus fejjel jött rá arra e verset gépelve, hogy vigyázzon, mert az imádság nem vele kezdődött, nézzen bátran visszafelé mennyi imádkozó áll mögötte. Innentől fogva másként vette elő az Énekeskönyvet, vagy a Szikszai keresztyén tanításokat és imádságokat. Őszintén megvallotta, hogy ez a két „ajándék imádság” mindent megváltoztatott benne, és elkezdett másként látni az imádság dolgában. Hangsúlyozta püspök úr, hogy hálás és mi is hálásak lehetünk reformátorainknak, hogy a reformáció korában az imádság is nagy változáson ment keresztül. Krisztushoz visszavezetve, mint közbenjáróra rá kell támaszkodni, tiszta erős hittel, értelemmel imádkozni – vallotta Kálvin. A keresztyén ember létszüksége az imádság, mert az imádság az egyház légzése. A keresztyén ember felfogásában az imádság és cselekvés összetartozik. „Orando et laborando” „Imádkozva és dolgozva” a háládatosság életszemléletét tükrözi. A református életszemléletben elválaszthatatlan a kettő. Püspök úr

előadását őszinte, megrendítő és magával ragadó presbiteri bizonyágtételek követték. Őt fő tett bizonyágot, majd pedig kerekasztal beszélgetés következett, amikor nagytiszteletű Tóth - Mihala Veronika lelkipásztor kerületi missziói és felnőttképzési tanácsos kérdéseire válaszoltak főtiszteletű püspök úr, nagytiszteletű esperes úr és nagytiszteletű Somogyi László Kálvin téri lelkipásztor.

Zárszót nagytiszteletű Somogyi László lelkipásztor úr mondott, kapcsolódva a presbiteri konferencia témájához, az imádkozáshoz.

Imádkozzunk 3 dologért: szána-

lomért (hogy ti. Isten szánjon meg minket), bűnbánatért és Jézus dicsőségének felragyogásáért - kérte lelkipásztor testvérünk.

A találkozó közös ebéddel fejeződött be a Baltazár Dezső Református Általános Iskola ebédlőjében.

SOLI DEO GLORIA!!!

Mindezért legyen egyedül Istené a dicsőség!

*Összeállította: Eszenyi Balázs
Magyar Református Presbiteri
Szövetség területi elnök*

EGYHÁZTÖRTÉNET

ADALÉKOK A KARÁCSONY TÖRTÉNETÉHEZ

A karácsony szó gyökere valószínűleg a lat. *incarnatio* (megtestesülés, Krisztusnak emberi testben történt megjelenése). Más magyarázat szerint jövevényszavaink legősibb rétegéből származik: a *korcun*, azaz átlépő (téli napforduló) a *korciti*, azaz a fordul, lép igenévi származéka. Nálunk él a „két karácsony” kifejezés is: a *nagykarácsony* napja, december 25., *kiskarácsony* újév napja, január 1. A kettő között van az ún. *csonkahét*, az Ormánságban félhét, a moldvai csángóknál tekereshét, Göcsejben számos napok, szerb környezetben keresztleetlen napok (a néphit szerint Jézust akkor még nem keresztlelték meg).

December 25. karácsony napja, amikor Jézus Krisztus földi születését ünnepeljük. E nap évente visszatérő élő emlékünnap, amikor megszületett Ő, Isten Fia, az üdvözítő Jézus.

Születésének időpontja minden földtájon elfogadott módon az időszámítás kezdőpontját jelenti. Amikor azt olvassuk, hogy valamely történelmi esemény időszámítás előtt (i.e.), vagy időszámítás szerint (i.sz.) történt, akkor a valójában a leírt dátum Krisztus előtti (Kr.e.), ill. Krisztus utáni (Kr.u.) időpontot jelöl. A Megváltó **születésének pontos dátumáról írásos feljegyzés nem maradt fenn.** Születésnapját ünnepelték, de a megemlékezéseknek nem volt meghatározott napja. *Karácsony első említései kb. 250-300 körül már megjelennek, és a legkorábbi ünnepeket 200 körül jegyezték fel. A dec. 25-i megünneplésről először Nagy Konstantin idejéből, Kr.u. 325 körüli időből van tudomásunk.* A niceai zsinat 325.: tette karácsony napjára a születés ünnepét, az emberré vált Isten magasztalására. **Egy római almanach szerint Rómában már Kr.u. 336-ban megünneplték.** A Római Birodalom keleti részén, és Jeruzsálemben január 6-án emlékeztek meg Jézus születéséről. A IV. század során már legtöbb ke-

ti egyházban dec. 25-én ünnepeltek. A Keleti egyházban I. Jusztinianosz (527-565) konstantinápolyi császár uralkodása idején, római mintára terjedt el a karácsony dec. 25-i ünneplése. Egy 397-ben kelt beszédből idézve: „Keleten csak tíz éve ünneplik a karácsonyt december 25-én, míg a nyugati egyházban emberemlékezet óta ez a szokás” A 354-ben készült Depositio Martyrum, az egyik legrégebbi egyházi naptár szerint dec. 25-ét Galliában Kr.u. 361-ben, Hispániában Kr.u. 380-ban kezdték ünnepelni. Mivel az ősi hagyomány azt tartotta, hogy Jézus éjjel született, ezért az őskeresztények karácsony éjszakáját imádsággal töltötték.

Jézus születéséről két bibliai evangélium (Máté, Lukács) részletesen beszámol. Mindketten földi anyától származtatják Jézust, aki a júdeai Betlehemben született. A születés pontos körülményeinek leírásában vannak eltérések, de abban megegyeznek, hogy rendkívüli ember, nagy próféta érkezett a világra. Az őskeresztény igehirdetés azt tanította, hogy Jézus Isten Fia, rendkívülisége fogantatásától kezdve megmutatkozott.

Az ókori népek (pl. egyiptomiak, rómaiak) pálmalevélből készítettek díszeket, a házakat és a templomokat zöld növényekkel és lámpákkal díszítették, a házakra és az imahelyekre kiaggatott örökzöld növényekben az örökkévalóság szimbólumát látták.

A karácsonyfa-állítás hagyománya a 16. században terjedt el. Egy fennmaradó történet alapján valószínűleg Luther Márton volt az első, aki égő gyertyákkal díszített fel karácsonyfát. A szokás Amerikában a 19. században német telepesek közvetítésével vált ismeretessé. Nagy-Britanniában az alattvalói körében népszerű Viktória brit királynő feldíszített fenyőfája mintát adott a követőinek. A szokás átkerült Berlinből Bécsbe, onnan Pestre. Egyesek szerint az első kará-

csonyfát Brunsvik Teréz grófnő állította 1824-ben.

A díszeknek is volt jelentése. Pl., az alma a paradicsomi állapotot és a tudást, a füzér a kígyót, a fa tetejére helyezett csillag a betlehemi csillagot jelképezi. Még a fenyőfa háromszög alakjának is volt jelentése. A fenyőre aggatott házilag gyártott díszeket, az almát, a mogyorót, marcipános és mézes süteményt lassan felváltották az üvegdíszek és égősorok, az otthonokban és tereken állított fenyőfákon hirdelve az ünnep fényét.

A Kádár-korszakban a karácsonyból fenyőünnep lett, a vallási tartalmat háttérbe szorítva a szeretet, ajándékozás ünnepeként népszerűsítették. Gondoljuk meg, kiteljesedhet-e a szeretet, az ünnepi érzés akkor, ha a szeretet és a bőség fogalma Istentől, ill. Jézustól megfosztott értelmessé kiüresedik.

És végül nézzük, hogy Kálvin János mit írt a karácsonyról! **„Az Úr születésnapja”, karácsony.** Szerinte egy gyülekezetnek, megvan a szabadsága Krisztusban arra, hogy ünnepelje meg a karácsonyt vagy ne. **Ellenezte azonban e nap felszines, szertelen, azaz méltatlan ünneplését.** Istentiszteleten pedig, Kálvin szerint csak az engedhető meg, amit a Szentírás parancsol. Az élő Krisztust (solus Christus) hirdette, azt, hogy Ő az a Világosság, Aki minden sötétséget eloszlat, Ő az Aki iránymutatást, igazi közösséget ajánl. Ezért Kálvin számára Krisztus az ajándékok Ajándéka volt.

Mindenkinek áldott karácsonyi ünnepeket kívánok!

Mester Béla
levéltáros-könyvtáros, történész

1793-as Kassai Új Kalendárium

MŰVÉSZETRŐL KERESZTYÉN SZEMMEL

„GONDOD VAN MINDEN UTAMRA” (139. ZSOLTÁR)

2018. december 2-án este a gyülekezeti termünkben adventi elcsendesedésre vártuk a vers és zeneszerető testvéreket. Most ennek a zenés irodalmi műsornak a tömör összefoglalására teszek kísérletet. Egyrészt azért, hogy akik ott voltak feleleveníthessék a hallottakat, akik pedig nem tudtak eljönni, ízelítőt kapjanak. (Meghallgatható a gyülekezet honlapján: www.hbrefkalvinter.hu, média, egyebek link alatt)

A műsor verseinek válogatása közben, a vezérfonalat keresve – hiszem Isten segítségével - jutott eszembe egy Márai Sándor-szöveg kulcsmondata: „Mert vándor vagy”

S valóban, ha jobban belegondolunk, földi létünk vándorlás. Hitünk szerint kezdete Istentől ered, s a végén hozzá térünk haza. Ennek az útnak a rejtelmait, küzdelmeit mutatták be az irodalmi alkotások. Szeretném ennek az estnek a gondolatmenetét felvázolni, néhány alkotásra kicsit bővebben kitérni.

Az ember életének 3 nagy korszaka köré csoportosítottam a szövegeket: a születés és gyermekkor, a felnőtt ember útkeresése, végül az idősödő ember szembenézése az elmúlással, s honvágya az égi hazába.

Indulásként a 139. zsoltár részletét hallgattuk meg azért, mert talán ebben van a legteljesebb utalás arra, hogy Isten a fogantatástól kezdve már az anyaméhben formál bennünket, s eltervezi életünket. A zsoltáros elragadtatva gyönyörködik Istenben, látva a teremtés csodáját. S bár a génállományunk megismerésében sokat fejlődött a tudomány, a végső titok mégis Istené marad. Füle Lajos: Unoka-vallató műve is ezt hangsúlyozza, vallja, hogy az ember, küldetéssel jön a világra.

A felnőttkor küzdelmeit tömören és hatásosan foglalja össze Márai Sándor: Arról, hogy minden nap tovább kell menned (Füves könyv 12.) prózája. Számtalan kísértésnek vagyunk kitéve életünkben, de nem

felejthetjük el, hogy Isten magasabb rendű létre hívott el bennünket. Márai gondolatait konkrét történetekkel és versekkel egészítettem ki. Hallhattunk arról, hogy nemcsak a testi vágyaink, de az elszalasztott lehetőségek, félelmeink, hitetlenségünk vagy rosszul megválasztott céljaink is meddővé tehetik az Istentől elrendelt életpályát. De Ő tévelygéseink közepette sem hagy magunkra, ezt is megérthettük az alkotásokból.

Amikor elérünk életünk delére, akkor kezdünk igazán szembenézni azszal, hogy életutunk véges. S mert sürges az idő, mindent, ami felesleges, ami csak a földi létben érték, hátra kell hagyni, vagy Kosztolányi metaforikus megfogalmazásában be kell csomagolni. (A költő negyvenévesen írja e sorokat, és 11 év volt még hátra neki a földi vándorlásból.)

„Ügyse soká tart már számomra e földi vándorlás, tíz vagy húsz évig, aztán elomlik a test, mely zárja hüvelyében lelkemet és egészen lélek leszek..” (Kosztolányi: Csomagold be mind)

Öregedésünkre a testi jelek is figyelmeztetnek: Tóth Kálmán Mese a halálról című verse humoros formában ír erről. De a hívó ember nem esik kétségbe, hanem a test meggyengülésében is meglátja Isten munkáját, észreveszi ennek az életkornak az áldásait is.

„... bölcsebb leszel s gyengülésed is edz ahogy örök hazádhöz közeledsz: s Régit elhagyva egyszerre két életbe látsz be az Új küszöbén” írja Edmund Valler: Öregség.. című művében.

A bőség zavarával küzdöttem, amikor ehhez az életkorhoz válogattam a műveket. Végül a következő alkotások nyerték el leginkább tetszésemet: Sík Sándor: A köpönyeg (szép népdalunk parafrázisa, átírása), Túrmezei Erzsébet: Ősz (a költészetből jól ismert párhuzamra épít, hisz ősz az elmúlás hagyományos jelképe), Bede Anna: Fohász és Juhász Gyula: Béke című alkotása. Mindegyik mű azt sugallja más-más eszközökkel, hogy

a hívó ember tudja: csak testi halál van, a lelkünk a végtelenben hazatalál Istenhez.

Így advent idejében a gyermek Jézus születésében megláthatjuk Isten csodálatos tervét bűnös emberi természetünkre nézve.

A vers és prózarészletek között a gyülekezet énekkara szolgált Bertalan Jánosné Hajnika vezetésével. A zsoltárok és dicséretok (amelyeket Hajnika válogatott nagy lelkesedéssel és hozzáértéssel) mindig továbbvitték a szövegek mondanivalóját és lélekben még közelebb emeltek Istenhez bennünket. Örömmel hallgattuk Karácsonyi Kis-Lászlóné Ibo-lya hegedűjátékát Harsányi Lászlóné Timi néni kíséretével, illetve Király Hunor zenei szolgálatát.

Az irodalmi műveket Pálfi Gyula neves festőtől igényesen összeválogatott diasora illusztrálta. Az általa hozott képek nemcsak segítettek az értelmezésben, de gyakran új gondolatokat is ébreszthettek bennünk. Az est szeretetvendégséggel zárult, ahol kötetlenül beszélgethettünk.

Legyen a dicsőség és hála Istené, aki elkészítette számunkra ezt az alkalmat és gazdagított általa, s legyen köszönet minden szolgáló gyülekezeti tagnak, beleértve a szeretetvendégség előkészítőinek és a süteményt felajánló testvéreknek is.

Mezőné Szabad Erzsébet

MEGHITTSÉG

A mikor megláttam Dianne Dengel festőművész e képét, arra lettem figyelmes, hogy széles örömteli mosoly ült az arcomra. Azt olvastam a festőművésről, hogy szegény családba született 1939-ben az Egyesült Államok-beli Rochesterben. Alkotásaira jellemzőek az „elragadóan” kedves, de egyszerű, minden korosztályt megjelenítő élethelyzetek. Emellett érzékelteti a szeretetet, örömet, boldogságot, segítő készséget, az együttléteket, empátiát, a másik ember iránti kitüntetett időt, figyelmességet, a ragaszkodást, derűt, a közösség fontosságát, meghittséget, az otthon melegségét. Mind azokra az értékekre hívja fel a figyelmet, ami az ember létigénye, s amire a Teremtő megalkotta az emberi életet.

Visszatérve a képre, ahogyan fentebb írtam, örömet csalva az arcomra, magával ragadott a család minden tagjának arca. A boldogság és elégedettség vonásai érzékelhetőek, pedig a képen egyértelműen látszik a szegénység jelenléte. Lehet boldogan élni szegényen is? Az örömet, boldogságot nem lehet pénzen megvásárolni. Ami még egyértelműen magával ragad, az a foltvarrott színes takaró. Ez is a szegénységet jelképezi kis méretével és „foltjaival”, ámde mégis szépek mondható. És ami a legfontosabb ebben az eszközben számomra, az az összetartás szerepe. Mind a két szülőt és hat gyermeket „összefogja”. Az „ágy” ugyanakkor megtartója e szerény, de összetartó családnak a kutyussal és cicával együtt. Úgy látom a tyúk is szívesen odabújna a meghitt családi közösséghez.

A képről levéve a tekintetünket, de felemelve a karácsony ünnepére, úgy vélem mindannyian igyekszünk továbbadni a családon belül vagy családon kívül egymás felé a szeretet gyümölcsét.

Osztom azt a nézetet, amely így fogalmaz a művésznőről: „Dianne remekei régi időkbe repítenek, ahol nem a pénz volt a legfontosabb, hanem a család, a lelki béke és egymás tisztelete, amikor a szegénység is lelki boldogsággal párosult.”

Somogyiné Gyüre Mária

KARÁCSONYI ISTENTISZTELETI ALKALMAK

- dec. 24.** 15:00 Szenteste (templomban)
- dec. 25.** 9:00 Ünnepe első napja úrvacsoraosztással (Középkerti imaházban)
10:10 Templomi úrvacsorás istentisztelet
18:00 Esti úrvacsorás alkalom a gyülekezeti házban
- dec. 26.** 9:00 Ünnepe második napja úrvacsoraosztással (Középkerti imaházban)
10:10 Templomi istentisztelet és keresztelők

ÁLLANDÓ ALKALMAINK

- Vasárnap** 09:00 Istentisztelet a középkerti gyülekezeti házban (Budai Nagy Antal u. 93.)
10:10 Istentisztelet a Kálvin téren (Húsvétől november végéig a templomban, egyébként a gyülekezeti teremben – Kálvin tér 19.)
16:30 Énekkari próba (gyülekezeti terem)
18:00 Esti Istentisztelet és/vagy tematikus alkalom (gyülekezeti terem)
- Hétfő** 16:30 Beteglátogatók bibliaórája (minden hónap első hétfő) (ifi terem)
18:00 Felnőtt-konfirmációi előkészítő (lelkészi hivatal)
- Kedd** 15:00 Asszonykör
18:00 Második kedden: Keresztelői előkészítő (lelkészi hivatal)
19:00 Második kedden: Jegyesoktatás (lelkészi hivatal)
- Szerda** 10:00 Baba-Mama kör minden hónap 1. és 3. szerda (ifi terem)
15:00 Középkerti bibliaóra (Húsvétől november végéig a gyülekezeti házban (Budai Nagy Antal u. 93.) egyébként a Szociális Központban (Budai Nagy Antal u. 82.)
- Csütörtök** 10:00 Bibliaóra (minden hónap 1. és 3. csütörtök a Kálvin Szociális Központban, minden hónap 2. és 4. csütörtök Rákóczi úti Idősek Klubjában)
17:00 Konfirmációi előkészítő (ifi terem)
18:00 Hit- és élet bibliaóra (gyülekezeti terem)
- Péntek** 15:00 Szövetségek bibliaórája (ifi terem)
- Szombat** 17:00 Ifjúsági bibliakör (ifi terem)

„Maga pedig a mi Urunk Jézus Krisztus és az Isten, a mi Atyánk, aki szeretett minket, és kegyelméből örök vigasztalással és jó reménységgel ajándékozott meg, vigasztalja meg a ti szíveteket, és erősítsen meg titeket minden jó cselekedetben és beszédben.” II.Thessz.2,16-17.

„Az Úr Jézus Krisztusnak kegyelme, az Istennek szeretete, és a Szent Léleknek közössége mindnyájatokkal. Ámen.”

II.Kor.13,13.

